

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Въоръженият „народ“

5

Що за народ сме – въоръжен до зъби или разоръжен и беззъбо озъбен?

Роботронната революция

5

Изоставащите в РР са осъдени да я извършат или да бъдат удушени от конкуренцията.

Активните мероприятия в интернет

7

Държавата слухти, лъже и шантажира в мрежата.

Неравенството и неизбежният крах

8

Прогнозираният крах не е изолиран колапс, а симптом на непрегловратно разложение.

Войната и галаверата

9

Защо родният бизнес негодува, че войската не знаела как да марширува?

ЮРУШ НА БЮЛЕТИНИТЕ

По избори в село Кривдино

Малко са хората, които гласуват на избори. Още по малко са онези, които го правят според съвестта си. За избиращите по-малкото зло, опитах да пресъздам няколко картини от изминалия месец май. С надежда да не чакат следващите избори, за да изразят отношението си към политическата класа.

14 май

В клоните зелени майско птиче пей, знаменце червено вятърът люлей...

Така си напях, докато карах джипа по „междуградския път“ от Кривдино към Голямо Омайно. Песента ми е останала от времето, когато бях чавдарче и ни водеха на площада да празнуваме. Тогава Партията не раздаваше кебапчета и бири, но пък правеше шоу за народа, при това

далеч по-добро от барековото.

В Голямо Омайно се намираще пощаджията на село Кривдино, който отишъл „да посреще Станишев“.

Идилитата на шосето беше пълна – пролетният гъжг тъкмо беше окъпал клоните зелени и в тях пееха майски птиченца. Дупките бяха избягали пред слуховете за строителните бригади, които Бойко Борисов щял да изпрати като спечели изборите. Финалният щрих слагаха червените знаменца на площада в Голямо Омайно, които плющяха весело под свежия вятър.

На площада бяха събрали сигурно половината хорца от съседните села, които могат да стоят на краката си без помощта на бастун. Застаряващи труженици, по една или друга причина не намерили препитание в града. По-младите – предимно цигани, работещи полулегално в земеделието или дърводобива, живеещи полулегално в изоставените къщи. Бледолики деца направо липсваха.

Маркс бил казал, че историята се повтаря първо като трагедия, а после като фарс. Като че ли в това повторение на първомайските ма-

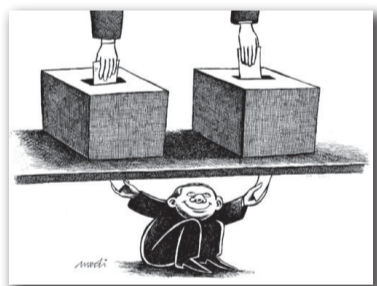
» » » продължава на страница 3

МИЖИ, КЕ ГЛАСУВАШ...

Следизборно – предизборно

Уповаващите се на избори бурно се възмущават от „миграцията“ на депутати от една парламентарна група към друга, или, по-прикрито, превръщането им в „независими“, които пък стават „балансири“ – и то надали единствено в името на идеята, а за да гласуват за онази партия, която им е обещала повече облаги.

Наистина, от гледна точка на пропорционалната изборна система, ситуацията е скандална. На гадена пар-

тия са се доверили определен брой хора, депутатът „носи“ хиляди гласове. Преминвайки в друг отбор, той ги пренася, без да ги е питал, в подкрепа на друга кауза, ако изб-

що може да говорим за кауза, различна от личното и тясно партийното облажаване от властта (медиите скоро пак говореха за депутатските годишни спестявания).

Тогава, казват реформаторите на свещената крава „избори“, нека системата бъде мажоритарна.

Проблемът обаче не изчезва. Мажоритарната система обезсмисля партийните фракции в парламента. Смихливостта ѝ е депутатът да за-

» » » продължава на страница 3

УКРАИНА

Риба в мътна (и кървава) вода

Без изненади, изборите издигнаха олигарха Порошенко за президент на Украйна. Шоколадовият крал е ориентиран към руския пазар, но е собственик и на най-големите автомобилостроителни заводи в страната. Биография на типична мутра, забележителен с уменията си да остане встрани от сътресенията от края на миналата и началото на тази година. Днешният киевски султан бе избран като „по-малкото зло“.

Общата поука от електоралната шашма в Украйна е, че набедените за ударна сила на „преврата“ (или „демократичната революция“, споредете за това не секват) крайно десни националисти събраха общо по-малко от 2-3%, дори „умерените“ им съидейници се провалиха.

Не президентските избори обаче определят нататъшното развитие на Украйна. Дестабилизацията на страната още не е изчерпала напълно

» » » продължава на страница 6

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Стотици милиони селяни са осъдени на доизживяване в мизерия. Извършили преди шест десетилетия маоистката революция, те продължават да бъдат на дъното на бързо обуржоазяващото се китайско държавно-капиталистическо общество и да „живеят“ в невъобразима нищета. Тези стотици милиони китайци са най-многочисленият компонент на китайското „Пето съсловие“ и на неговия революционен потенциал. **В полунощ на века, призракт на селските войни ще бъде кошмарът на диктатурата на ККП и на отглежданите от нея милиардери и милионери.** Положението се утежнява от факта, че „Поднебесната империя“ се превръща в главен вносител на енергетични продукти. Към всичко това ще се прибавят глад, социални трусове, съперничество, конкуренция, търговски и малки „обикновени“ войни.

Част от опаката страна на китайския НЭП и безогледната индустриализация са **екологичните, демографските, здравните и други социални проблеми.**

Китай изгаря повече въглища отколкото следващите седем най-големи световни потребители взети заедно и от 2006 г. изхвърля повече въглероден двуокис в атмосферата от САЩ. Според Световната банка екологичната катастрофа отнема живота на 750 хиляди китайци годишно. От своя страна, учените от СЗО сочат екологичното замърсяване като причина за преждевременната смърт на 2,4 милиона души всяка година. Властта е забранила всякакви протести, а съдилищата обикновено вземат страната на собствениците на предприятията замърсители. В официалния „Наръчник за инвестиции“, градовете в тези региони са представени с ретуширани снимки, със синьо небе и са изброени всевъзможни аргументи и предимства, насърчаващи инвестициите за развитие на химическата промишленост в тях. Месечната работна заплата на квалифицирания работник тук е 75 долара, токъм е евтин, парцелите и водата – също, а данъчните облекчения за първите седем години са 50% от „нормалните“...

Не по-малък проблем за Китай е **безводие**то и **сушата**. Китай има вода колкото САЩ, но е с пет пъти по-голямо население. Никъде по света не се налага толкова много хора да се задоволяват с толкова малко вода. По поречието на Жълтата река **300 милиона души страдат от недостиг на вода**. Интензивното използване на подпочвени води е предизвикало само в Пекин спадането им с 25 метра. През 2004 г. **323 милиона китайци**

изобщо не са имали питейна вода. Заразите на замърсените води и днес убиват ежегодно 30 хиляди деца. Само 40% от живущите в градовете имат незамърсен въздух – там където няма голям брой леки коли и не се използват каменни въглища за битови нужди и в индустрията.

Жълтата и Синята река с техните притоци са отровени от отпадните води на химическите и др. заводи. Въпреки това, водите им се използват за напояване на селскостопанските земи. Рибата и скардите в Източнокитайското море, където те се вливат, измират. Според изследване на ОИСР, от 2007 г. насам, само от „разстройство“ (холера и тиф) в Китай умират ежегодно около 61 000 души. Броят на заболялите от СПИН се оценява официално между 400 хиляди и 1,5 милиона. Неофициалните оценки са много по-високи. Ендемичен характер има и хепатит Б, от който страда около 10% от населението. Бич са птичият и свинският грип, както и долнокачествените медикаменти и хранителни продукти.

Над градовете се стели задушаващата пелена от автомобилни газове – в Китай се намират 12 от 20-те града в света с най-голямо замърсяване с фин прах и 19 от 30-те града с най-голяма концентрация на серен двуокис. В малкото болници „на глава от населението“ няма място за смъртно болните хора от рак. Вследствие рязкото увеличение на заболяванията, цели области се обезлюдяват. В сравнение със 70-те години на миналия век те са се увеличили с 83% и рактът е основна причина за повишената смъртност, като **всеки пети смъртен случай в Китай се дължи на него**. В изследване, озаглавено „**Селата на рака**“, географът Ли Ю от университета на щата Мисури пише, че през последните няколко десетилетия в Китай са се обособили повече „центрове на рака“, отколкото в останалата част на света. (За туземните учени подобни изследвания са забранени под смъртна заплаха). Според световната здравна организация (СЗО) **11% от раковите заболявания на храносмилателната система се дължат на химически замърсена питейна вода.**

Китайското правителство е планирало грандиозен 50-годишен проект за 60 милиарда долара, който трябва да обърне течението на големите реки от юг на север, насочвайки годишно между 40 и 50 милиарда кубически метри вода. Но заедно с водата, която ще поскъпне петкратно, ще се пренесат и отровите, за което отстраняване са нужни нови милиарди долари.

Китайският прираст на населението е намален до 0,6% и

за три десетилетия 400 милиона деца не са се родили, в резултат на демографската политика „по едно дете в семейство“, която, ако не бъде отменена, означава разполовяване на населението на Китай през следващите 40-50 години. **Този геноцид е в унисон с универсалната политика спрямо „излишните“.** Децата на възраст под 14 години са 320 милиона с голям брой сираци или изоставени, като на 123 момчета има 100 момичета. Съществува и трафик (продажба) на деца – около 30 до 60 хиляди „изчезват“ годишно.

В списание „**КИТАЙ ВИДЯН С ТРЕТОТО ОКО**“, американски специалисти по проблемите на „Небесната империя“ предвиждат нейния разпад по подобие на бивша Югославия или СССР, вследствие неравномерното регионално и социално развитие. Този сценарий не е за подценяване, тъй като вътрешността на Китай остава незасегната от икономическата експанзия и разривът между богатите крайбрежни райони, които не искат да делат богатството си с бедните западни, расте. Това поражда пукнатини в „монолита“ и страната се движи към своето бъдеще на две скорости. Опасността се допълва от силния антагонизъм между „елитите“ и петото съсловие в „свърхразвитото“ Крайбрежие.

Срещу „морално-политическото сцепление на китайската нация“ се изправят и **сепаратистките въстания в Тибет и в Мюсюлманската провинция на уйгурите.** (Освен китайския етнос (хан), съществуват още 55 други, наброяващи общо над 100 милиона души (колкото е населението на Мексико) и множество различни религиозни секти, сред които най-тежки проблеми за китайските власти създават мюсюлманите (уйгури).

Отношенията със САЩ

Въпреки настъпилите геополитически промени в света, отразили се върху терминологията и тактиката на САЩ, стратегията на техните „елити“ си остава неизменна: съхранение на доминиращото положение в света. През 70-те години на ХХ век „*китайска политика*“ на САЩ се стреми да привлече Китай в борбата им срещу тогавашния главен съперник – СССР. Предвид тази цел и извлечането на максимални печалби от едномилардния китайски пазар, САЩ инвестират капитали, отварят собствения си пазар за неговите стоки и в началната фаза помагат на Китай в разработването на ядреното оръжие. С тази си политика американските капиталисти изиграват важна роля за ускореното развитие на китайския „пазарен социализъм“

и за „пробуждането на дракона“. Студената война между „кита“ и „слона“, както американският журналист Уолтър Липман нарича съперничещите си СССР и САЩ, завършва с капитулацията на „съветския слон“. След края на общия враг САЩ и Китай застават лице в лице. Оттогава политици и политолози определят китайско-американските отношения като най-важни за бъдещето на света. При една от „срещите на високо равнище“ на 27 юли 2010 г. във Вашингтон, Обама заявява, че отношенията между тях „ще фасонират XXI век“. Така, вместо да овладее Евразия, която според Бжежински е ключ към господството над света, Вашингтон се изправя пред китайското „предизвикателство“ и експанзия. В същото време световният капитализъм навлиза в своята най-тежка финансова и икономическа криза от началото на 30-те години на ХХ век („голямата депресия“). Ако не успеят да я преодолееят или отсрочат с традиционните „мирни“ средства на политиката, което е малко вероятно, на Щатите не остава друг изход, освен да се опитат да постигнат това чрез нейното продължение – **войната**, в чиито пепелища, смърт на стотици милиони и „възстановяването“ на разрушения свят, те очакват да „поемат глътка въздух“ от перманентната, системна и по-всяка вероятност финална криза на капитализма.

Засега САЩ се надяват да присъединят Пекин към „свместното управление на света“, подготвяйки му по този начин съдбата на Москва от края на 80-те години на миналия век. Те са обградили Китай с бази и съюзници, и са се настанили политически и военно в Япония, Южна Корея и Тайван. Същевременно са се обявили за покровител на страните-членки от АСЕАН: Индонезия, Малайзия, Филипините, Сингапур и Тайланд, към които се присъединяват Бруней, Бирма, Камбоджа, Лаос и Виетнам, чийто общ БВП през 2010 г. възлиза на близо 2 трилиона долара. Тази далекоизточна политика на САЩ отразява плана им да парират геополитическите стремежи на Китай и неговите териториални претенции спрямо част от съседните страни, участващи в този пакт, но изпреварващото икономическо и военно развитие на Китай неизбежно ще внесе радикални промени в региона с далечни последици за света.

Въпреки взаимните уверения и увещания в необходимостта от разширяване на двустранното сътрудничество и растящата икономическа взаимозависимост, това не трябва да ни заблуждава. Външната политика и дипломатията на двете свърх-

сили има за залог въпроса **кой – кого?** Отговорът зависи във висша степен от вероятните коалиции на САЩ с Япония, Русия, Индия и Европейския съюз или на Китай с тях. Стратегическите, политическите и дипломатическите им усилия през следващото десетилетие ще бъдат в тази посока.

От хилядолетия насам китайските власти определят своята страна „Център на света“, в която „Небето“ е поверило мандата на своя син императора „да царува над земята с морал и справедливост“. В противен случай (ако императорската власт ерозира) „Небето“ ще предостави мандата на злоещия Ге Мин, сътворявайки „Хаоса“, тоест народното въстание, което ще изпрати империята с императора в ништите.

Това напомняне на митологията и фолклорната идеология помага да се разбере защо Китай, унижаван в миналото от Западните имперски сили, отказва да прилага техния модел на обществено устройство и уреждане на международните отношения и защо може да издигне разбираемия за региона лозунг „Азия на азиатците“. В тази светлина, китайските власти разглеждат икономическите реформи като инструмент на стратегията, чиято цел е възстановяването на имперското влияние на Китай в света, със съзнанието, че той е единствената сила, която може да разруши установеното статукво на планетата... За тях случилото се от два века насам е само кратък исторически инцидент – техните предтечи са контролирали през 88 години от нашата ера една много мощна и обширна империя от Римската. Днес те възнамеряват да коригират тази ситуация, възвръщайки Китай в „Центъра“ на света.

За целта те биха могли поэтапно:

- Да поставят в дневния си ред присъединяването на Тайван към „майката отечество“ по модела на Хонконг и Макао и обединението на двете Кореи със сътрудничеството или при неутрализирането на Япония. (Днес китайските стратегии я разглеждат като потенциален противник, ползващ се от американския атомен чадър, но тя може да избере самостоятелната роля на свърхсила.)

- Засилване на присъствието и позициите на Китай в централна Азия (с оглед осигуряване на достъпа до петролните региони в бившите „съветски“ републики и в Иран), без да е заличен от съзнанието им спомена за Тамерлан, който би могъл да „възкръсне“ през следващите 20 години в една обединена около Узбекистан или Таджикистан мюсюлманска мини-империя. •

(следва)

МИЖИ, КЕ ГЛАСУВАШ...

Следизборно - предизборно

» » продължава от страница 1

щатава интересите на населението от изборителния си окръг. Само че за него са гласували ЧАСТ от гражданите, на теория харесали изборната му програма, тоест обещанията, които на практика не се знае дали ще изпълни.

Ако депутатът би бил избран с консенсус, тогава може да твърди, че изразява мнението на цялото население от изборителния район. Трудното тук е, че дори негови идейни съмишленици не са в състояние да изберат човек, който ще взема решения от тяхно име по най-широк кръг от въпроси.

Именно тук е порочното на представителната „демокрация“. Казват, че „ако не гласуваш, значи оставяш груга да решава вместо теб“. Но и когато гласуваш за депутати в парламента, пак става същото – посочваш лицата (да не кажем „муртите“), които ще вземат решения вместо теб. Минимална разлика. Ако избраникът обаче върши неща, които не ти харесват, избирателю, той винаги ще те затапва: *гласувал си за мен, трай и търпи!* До следващите избори.

Избори, както виждаме, се получават чак когато на партиите им скимне. Протести, митинги, кризи – не, народът нека вика, последната дума обаче е у неговите „представители“.

Хайде тогава да учредим „граждански контрол“? Хайде бе! Ще избираме свои представители да надзирават предишните представители. Едно на ръка, че контролорите се излъчват по мъгляв механизъм, и второ – а кой ще контролира тях? Създаваме една усложнена система на взаимен надзор, която блокира функциите, изпълнявани криво-ляво и от сегашната система. Ясно, изпълнявани зле, затова е умуването „как да заработи по-добре“. Обаче с надзорници над надзорници над представители на представители НЯМА да работи по-добре. Най-малкото ще получава оправдание ДА НЕ работи, понеже контролорите волно или неволно повече ще пречат, отколкото да помагат.

Значи идеята за мажоритарни представители, избрани с общо съгласие, е по-добра все пак?

По-добра би била, ако представителят е издигнат по

съвсем конкретен въпрос, поточно – НАТОВАРЕН от населението от дадена териториална единица да ги представява във взимането на решението по точен и ясен проблем – например относно здравеопазването. Тогава гражданите ще изберат човек, който ще свърши нужната работа, без значение на идеологията му, а даже и професионализма, но най-вече – по репутацията му да си държи на думата и да умее да обобщава желанията на хората – и то не като си ги измисля, а като изслушва тези желания. Така и контролът е лесен: гледате предаването по телевизията и преценявате доколко представителят държи на обещаното пред избирателите.

Когато решението е прието, мисията на представителя е изпълнена, хайде у дома. Дали решението става задължително за изпълнение, или минава през процедурата за одобрение от населението – това е въпрос на избор на самите граждани. Важно е, че вместо негодосегащото и самодоволно „Народно“ събрание, получаваме истинско Събрание на делегати. То работи по някаква конкрет-

на задача или проект, а щом свърши възложената му работа, прекратява дейността си. Би отнело седмици или няколко месеца, но не и години. Ако в събранието се оформят идеологически и галаверажийски фракции, ако те противоречат на заръките на избирателите, тогава наблюдаващите заседанията граждански решително и тутакси ще отзоват издънните доверителни представители. В мащаба на цялата страна такава Събрание би се занимавало само с онези проблеми, които не търпят разделяне на позадаци от местно значение. С местните задачи се занимават по-малки Събрания в рамките на една област, окръг, град, квартал. В едно село обаче няма нужда от делегати, всички заинтересовани от даден проект граждани се събират и решават.

Всичко описано е модел, който си има име: **ПРЯКА ДЕМОКРАЦИЯ** – защото всичко решено от събрания на делегати минава окончателно одобрение на местен или по-широк референдум.

Има и още едно име: **ФЕДЕРАЛИЗЪМ** – защото никоя от общините не нарежда на другата какво да прави, а об-

щият план по изпълнението на някакъв проект търпи локални варианти, така че само тези, които ще носят последиците (добри или лоши), да имат думата.

Само в тези условия няма пречки пред идеала „от мен зависи как ще живея“. Само така „ти решава, не някой вместо теб“.

Ето за това си струва да се води някаква борба, за нищо по-малко.

За да не бъде опорочена описаната система още в началото си, както порочно беше проектиран и задействан „преходът към демокрация“ преди 25 години, нужно е **фактическо социално равенство**. Иначе и занаят предимство отново ще имат господата с парите, с привилегиите, те ще пращат своите „агитатори“ с големите юмруци и кухите глави. И така отново, въпреки електоралните циркови представления и идиотщини „задължително гласуване“, пак никои нищо няма да решава сам, вместо него ще решават и ще го карат насила да изпълнява шепата олигарси, бюрократи, политици – с една дума муртри. •

Николай Телалов

ЮРУШ НА БЮЛЕТНИТЕ

По избори в село Кривдино

» » продължава от страница 1

нифестации историята на шега съчетаваше фарса с трагедията.

Деца от ново тичаха по площада с книжни трикольори в ръце, но този път нямаше кой да им раздаде униформи, а може би някои от тях дори не ходеха на училище. Отново се бяха събрали хора от 9 села, но къщите бяха повече от хората, а прозорците им зееха изтърбушени. Само сергитите си бяха на мястото – на метър от предизборните обещания на Партията човек можеше да получи лепенки с героите на Дисни. Лепенките струват пет с'тинки, обещанията... га.

За да е пълен фарсът, в очите на хората блестеше искрен ентузиазъм. Не че се надяваха на светло бъдеще. Много от тях бяха дошли, за да пазят топлото си местенце – практически всички държавни и общински служители в общината, чак до моя пощаджия, се назначават от Партията. Не че останалите вярваха на предизборните обещания. Двадесет години демокрация ги науча, че политикът не е като кучето – едно лае, а друго си бае. Такава обаче е човешката душа – почерпят я с кебапчета, полетят я с бира, излезе на мегда-

на с най-хубавите си грехи – олеква ѝ. Па като ѝ докарат някоя звезда от телевизията да се здрависа с кмета, надушата направо ѝ светват очичките от радост.

Има и друго. На повечето от тези хора животът е съсипан. Едни не виждат децата си с години. Други отгавна не искат да се виждат с жена си. Трети така и не са се оженили. По една или друга причина в града няма място за тях, а в селото няма заплата. Дните на младостта им безвъзвратно са отминали, селото, което са строили с ръцете си, се руши пред очите им. Единственото, което не е помръзнало, откакто се помнят, на което могат да се опрат така, както преди двадесет-тридесет години, е Партията. Другите партии идваха и си отиваха, но Партията остана – тя още осигурява заплати, още храни под крилото си онези, които са ѝ верни.

Не успях да дочакам Станишев. После видях по местната телевизия как височайшият гост обещава мед и масло да потече към Голямо Омайно, веднага щом спечели изборите. Само че както е тръгнало по нашия край, докато пристигнат медът и маслото, ще останат само кадруте на Партията. А и на тях

ще им оставят колкото да не умрат от глад.

25 май

Предния ден, около обяд, в село Кривдино пристигнаха 123 бюлетини и двама полицаи. Бюлетините бяха зачислени на 123-мата жители на селото, а полицаите – към бюлетините.

Посрещна ги комисия: 7 комисари и 14 застъпници. Удариха се подписи, печати, стиснаха се ръце, бюлетините се настаняха на сигурно в читалището, а полицаите – на сянка под салкъма пред кръчмата. Под салкъма можеше хем да пият кафенце, хем да пазят реда. Към сутринта на 25 май бюлетините и редът си бяха на мястото, но запасите от кафенце на бедната селска кръчма бяха намалели до критично ниво.

По традиция изборният ден в Кривдино е своеобразен празник. Хората обличат новите си грехи. Селските зевзеци помагат на полицаите да пазят реда под салкъма. Отиващите към читалището поздравяват заминаващите да изпълнят гражданския си дълг:

– Как е, гласува ли?

На което издължилите се граждански селяни отговарят:

– Гласувах, гласувах.

Празникът на демокрацията не минава без раздаване на подаръци. В името на младостта си някои старци подаряват гласа си на Партията. Други гласуват на инат срещу комунистите. По-оправните жители на селото обаче предпочитат да получават подаръци, вместо да подаряват.

Дядо Мразовци не липсват. Поне гузина вече са взели пари като членове на избирателната комисия и застъпници на знайни и незнайни партии, наблюдатели от статистически агенции и сдружения за честни избори. Неизвестен брой лица са продали гласа си срещу известна сума – тази година демокрацията струва 50 лева. За останалите още не е късно – ако си си харесал някоя от телевизионните звезди и мислиш да гласуваш за нея, дори аз знам при кого да отидеш, за да вземеш пари. Като че ли само Партията не плаща за гласове в нашето село... и си плати за това.

Към 10 сутринта влязох в избирателната секция. Почерпиха ме бонбони, дадох ми бюлетина и ме гледаха любопитно. Сигурно се чудеха каква мъдрост ще напиша на бюлетината тази година – миналия път явно не им допадна особено.

– За коя партия ще гласуваш? – пошегува се един от комисията.

– Която плати най-много – пошегувах се аз.

– Той Златко си знае работата, взе парите, сега трябва да се отчете – пошегува се и председателят.

Отчетох се в тъмната стаичка, излязох и предах бюлетината на председателя и не на шега се уплаших – на гърба на бюлетината се вижда много добре откъде е минал химикалт. Тазгодишната изненада беше окончателно провалена. Добре че наистина не бях взел пари от някого, щеше да се наложи да ги връщам с лихвите.

Кривдинци обаче не са някакви анархисти. Когато продават гласа си, не правят шашми. За тяхна чест трябва да признаем, че никои не проверява за кого гласуват хората, на които е дал пари. Единият застъпник ми го обясни така:

– Защо да ги проверявам? Те са всички мои хора. Ако не излезе накрая бройката, знам кой е съмнителен. Обаче бройката винаги излиза. Защо да ме лъжат?

Кривдинци не са прости хора. Добре си правят сметката, че техният глас нищо няма да промени, а 50 лева са

» » продължава на страница 4

Забранете Ботев!

Забранете го, преди да се е превърнал, ако вече не е късно, в слоган за рекламни клипове на банкови услуги, както това вече стана с Яворов и Вапцаров!

Уж всяка година, и то по два пъти, на 6 януари, когато е роден, и на 2 юни, когато загиба, „народът“ почита поета и революционера.

Почита ли? Все още има хора, които спират при воя на сирените в 12 часа. Но мнозина си продължават. Колцина от спрелите просто изпълняват един ритуал, без да се замислят? И колцина от улисаните в ежедневието остават глухи, защото усещат колко кухо е показното почитане?

Ликът на Христо Ботев краси доста кабинети. Кабинетаджиите не се боят, че от портрета ще излети куршум. Точно защото е „почитан“ два пъти годишно, а през останалото време забравен. Всяка партия, всяка власт повече или по-малко се е напъвала и се напъва да обяви Ботев за „своя“, а себе си – за негов „наследник“. Става лесно – избират подходящи към тяхната кауза статии и стихотворения, притурят им „коментари“ – готово! Накратко ка-

зано, фалшификация, защото част от истината, при премълчана цялата, си е лъжа.

Ботев изобличавал османското робство? Едва ли не е бил за „правилното“ робство – да имат българите собствени чорбаджии, чиновници и жандарми! Да, ама не. Бил е **против самото робство**. Против всякакво робство – както буквалното, така и прикритото с грима на „демократични правила“, достъпни за властените и платежоспособните, но оставащи чисто хартиени за всички останали хора.

И понеже всяка държава – по неговите собствени думи! – е поробител, наблягането върху прилагателното „турски“ е измама. Така че държавата има повод да забрани Ботев. Ама не смее.

„Дейците на науката и културата“, минали, сегашни и бъдещи, в огромното си мнозинство претендират, че темата за Ботев е изчерпана, че всичко е казано. Добре, така да е. Значи, от думите е редно да преминем към дела. Към дела, които би свършил самият Ботев, за които е дал живота си без колебание. Да живеем с неговите стремежи всеки ден.

Изповядвам

единния светъл

комунизъм,

поправител

недъзите на

обществото ...

Чакам събуждането

на народите

и бъдещия

комунистически

строй на целия

свят.

„Интелектуалците“ обаче не го правят. Ами, не смеят. Не им се рискува – нито да получат куршум в скъпоценната си тиква, нито даже да се лишат от хонорар за поредното проституиране с ума си. Не им стиска барем да предложат „нов прочит“ на такива творби като „Борба“, „Еле-

гия“ или „Моята молитва“ (публикувана на 20 ноември 1873 в брой първи на вестник „Независимост“, строго забранена до большевишкия преврат през 1944, а и после рядко споменавана, все тълкувана в полза на режима).

Днес „Моята молитва“ какво означава? Призив към „чиста вяра“ ли? Към „оздравяване на Църквата“ едва ли не? Не може един и същ човек да е различен във всяко свое изказване. Всяка дума на поета е част от общия му мироглед, от посланията му към света, от мотива му да грабва пушката... или да си кротува у дома. За да разберем мирогледа на Ботев, нека свържем „Молитвата“ с „Борбата“ или с публицистичната статия (30 януари 1871, в. „Свобода“ бр. 5; в наши дни авторството на Ботев е яростно отричано от редица *дейци на науката и културата*) „Символ верую на Българската комуна“:

Изповядвам единния светъл комунизъм, поправител недъзите на обществото ... Чакам събуждането на народите и бъдещия комунистически строй на целия свят.

През 1943 шефът на просветното министерство на-

режда в гимназиите да не се изучава творчеството на Ботев, защото то „подстрекавало учениците към бунтарски мисли и деяния“. По същото време полицията е забранявала честванията в Козлодуй.

Партийният държавен капитализъм на БКП постъпваше по-хитро – лустросваше образа на Ботев според своите нужди. Днешната политическа система на възстановения частен капитализъм следва традицията за „приобщаване“ – като издига в култ не реалния Ботев, а неговата редактирана, направо измислена версия. Иначе би трябвало да изобличава себе си, мизерията и страданията, причинявани от капитализма на народа. Даде ли пълната информация за Ботев – ще трябва да го забрани.

И по-добре. Забраненото буги интерес. И може би ще подтикне към „бунтарски мисли и деяния“. От които вече има належаща нужда в нашето общество, което гине в условията на „социалния мир“ така, както другаде гинат хора в хода на гражданска война. •

Хасан Девринджи

ЮРИШ НА БЮЛЕТЕНИТЕ

По избори в село Кривдино

» » продължава от страница 3

два дни тежка работа, при това рядко се намира кой да ти ги даде. Затова вземат парите на политиците, но не ги обичат:

– Като говеда ни държат. Като добитък. Мамицата им, на нас дават трохите, а те смучат държавата като пиявици. Намалиха си субсидията с един лев, от 12 стана 11 лева, а на нас и толкова не искат да ни дадат, като убедим някого да гласува. На това отгоре доят, стрижат както сварят. Само че овцете ги хранят овчарят, а те чакат от тук да им пратим храна за София.

Тези бунтовни разсъждения не пречат на чичо Стоян да си вземе 50 лева за гласа и още 20 като сътрудник на социолозите. Кой колкото откъдето прекара – това е принципът на селяните в Кривдино и на мошениците в парламента. Разликата е в това кой колко е прекарал.

Привечер, когато овцете се прибираха към кошарите, а членовете на комисията измерваха народната воля, чичо Стоян беше прибрал на сигурно две ракии и допиваше третата. Тази фаза на алкохолно опиянение при него резонира с бърз ум, отворени уши и благосклонно великодушие. Назря-

ха условия за пропаганда на революционни идеи, които иначе биват посрещани на нож от трезвомислещите кривдинци. След като 15 минути му обяснявах, че всички трябва да работят по равно и да получават по равно, чичо Стоян се замисли от отсече: „Слушай, моето момче. Тая не може да стане. Хората не са такива. Ако стане, няма да е скоро. Аз няма да го доживея. Ти сигурно няма да го доживееш. Децата ти... и те няма да го доживеят. Защото не може да стане“. После стана от масата, за да не му мътя главата повече и полека-лека тръгна към читалището да си прибере протокола от изборния ден.

29 май

Англичанинът Газ тъкмо спря да работи и запали цигара на сянка под черницата, когато минах край нея. Газ е голям като викинг, но иначе ми се вижда добродушен и симпатичен човек. Затова не се сдържах да го попитам:

– Как е, гласува ли на изборите?

– А, какво? – Газ се оправя добре с българския, когато става дума за строителство. Но иначе не му върви приказката с кривдинци, та по другите теми не е напреднал кой знае колко с езика.

Глас народен:

Глас божи

С хиляди ножа

прободен

народ –

затъпен

унижен

по-нищ и от просяк,

останал

без мозък

без нерви –

въстана

из мрака тревожен

на своя живот

– и писа със своите

кърви:

СВОБОДЕН!

– Нали в неделя имаше избори – продължавам аз, но побавно. – Гласува ли?

– А, аз не мога гласува. Карта временно, временно. – Имаше още нещо за София и Бургас, ама не го разбрах.

– Аз знам, че тук не можеш. Ама за вашите партии не можеш ли?

– Кои? Нашите?

– Да бе, вашите партии в Англия.

– *Псфхвтруу* – толкова презрительно изплюване трудно може да се опише със звуци. То започна някъде от кръста и би завършило между рогата на викингския шлем, ако Газ носеше такъв. Всичките там били боклуци, хич не заслужавали да гласува за тях. Или май заслужавали едно таква изплюване – не успях да се ориентирам много добре.

Нямаше как анархистката ми душичка да не трепне при тази демонстрация на отвращение от политическата класа, та не се стърпях да му задам въпроса, който ме гложди, откакто Газ дойде да живее в Кривдино със семейството си.

– Абе ти защо дойде да живееш тук в България?

Много работа имало там. „Работи три места, пари малко, сметки трудно.“ Тук явно му е по-хубаво. Оправя къщи по селата в цяла България, предимно на англичани, но също и на българи, стига да могат да си платят. Сигур-

но парите са още по-малко, но същото важи и за сметките. Сам си е началник – гали ще запали цигара, или ще се прибере вкъщи, само жената може да му скръдне със зъби. Явно с работата се справя. Предполагам, че и с жената я кара някак.

Слушам го и си мисля колко хора от моя край заминаха също като него да търсят по-лесното. Някои за Англия, други за Испания, трети чак за Щатите. После немалко се върнаха, а които останаха, не намериха каквото търсеха. Май и там, и тук става по-лесно да прогадеш гласа си, да прогадеш гласовете и на приятелите си, да намериш лека службица, отколкото да си вадиш хляба с честен труд и да се надяваш изборите да променят нещо.

Кривдинци може да живеят на ливада, ама не пасат трева. Може да не знаят, че Европа има безработни младежи да засели няколко Българии, но животът ги е научил, че вотът им струва повече от труда им. Че да си беден е далеч по-голямо престъпление от купуването и продаването на гласове. Затова не бързат да ритат срещу ръжена. Продават каквото имат, докато могат. Докато ножът не е опрял до кокала. •

Златко

ПРОБЛЪСЦИ

Въоръженният „Народ“

Неведнъж от страниците на „СМ“ е било казвано, че основата на едно здраво общество на равни и солидарни хора е, поне докато има нужда от това, всеобщо въоръжаване на народа.

Наскоро държавата в широкото благообразно лице на главния прокурор на републиката се опита да ни заблуди, че ние вече сме въоръжен народ.

350 000 единици легално оръжие. Много или малко е това?

Понеже все още сме принудени да живеем в свят на покупко-продажби и всичко се измерва с пари – даже онези неща, които нито е практично, нито е етично да се мерят по този начин, да видим малко цифри.

Разходи по разрешително (около 2000 лева без рушвети), цена на една пушка (от 300 до 3000 лева, чистата е над 900), пистолет или револвер (от 300-500 до 1200, ако искаш нещо, което няма да те осакати или подведе), боеприпаси (за да не е боклук – ловни патрони минимум по левче или два, бойните – и те толкова), плащане на режий-

ни такси, поддръжка, други харчове например за сейф – и постоянната възможност да ти конфискуват отгладуваното. Вижда се, че **малцина, ако не и хич, притежатели на законно оръжие се вписват в категорията „бедняци“.**

Поне половината от гражданите с разрешително имат по няколко пистолета или пушки. Значи общата бройка въоръжени българи надали е повече от 200 000 по най-оптимистични оценки. Полиция, военни и частни охранители почти точно покриват това число. Дори не всеки от тях да е закупил лично оръжие, задоволен от служебното, легалните въоръжени са предимно бивши и настоящи полицаи, охранители, военнослужещи, бизнесмени, политици, чиновници, някои от тях и с лиценз за ловци.

А пък избирателите у нас са около 5 000 000 – т. е. толкова са пълнолетните граждани. **По един човек с оръжие на всеки 25 души.** Едно че това никак не прилича на „въоръжен до зъби народ“, както гръмко се разпичаха медиите, и второ – легално въоръжените са минимум 80% хора от власт-

Срещу кого се въоръжават мутрите, ченгетата, бюрократите?

та, от държавния апарат, от популацията на работодателите и техните пазачи.

Докато концепцията „въоръжен народ“ (която присъства в американската конституция, но все повече на хартия заради множеството въоръжени правителствени агенции) има прост смисъл: **населението да е в състояние да се отпъхнат властите, които потъпкват неговите права.** Анархическата идея за същото е още по-широка и задълбочена, защото напълно изключва властта (привилегии и принуда) от системата на обществените отношения, основава се върху сътрудничеството и съгласуването на интересите между личности и общности от личности.

Да отбележим също така, че за „въоръжен до зъби народ“ у нас има удивително малко престъпления с употреба на оръжие. Добре, ами нелегалното оръжие? То никак не е кой знае колко по-евтино. Следователно – трудно достъпно за хора, които нямат намерение да се препитават с криминални деяния (макар че от анархическа гледна точка никак не е осъдително да отнемеш нагребеното от грабителите). Незаконното оръжие също така е лишено от гаранции за качество, боеприпасите на черно също не вървят „на промоция“. Бандитите обаче нямат сериозни затруднения да си набавят необходимите им „инструменти“. Обратно, т. нар. „честни граждани“ остават беззащитни пред разбойниците – и то поради политиката на държавата да ограничава свободата им да се отбраняват с адекватни на нападението средства. Включително и срещу разпасани държавни служители с униформи и привилегии да правят каквото поискат. Нека допуснем, че контингентът легално въоръжени граждани не се припокрива с въоръжените по

служба „лица“ – нима може да има сравнение между пистолет и автомат, между пушка и картелница, автомат и танк, хеликоптер, самолет, ракетна установка? Армия, полиция и охранители представляват организирани структури с нужната им помощна периферия – техника, комуникации, правомощия. Образуването пък на доброволни милиции по закон е забранено, те трябва да бъдат под контрола на държавата, макар тя самата да е главният източник на заплаха срещу населението и то заплаха доказана – делата ѝ го доказват: здравеопазване, финанси, каквото още се сетиме.

Оттук въпросът от заглавието на статията към радетелите за „повече сигурност“ – защо властта и хората, материално заинтересовани да я крепят, са толкова добре въоръжени, след като не се напъват да защитават обществото при все декларациите си? **Срещу кого се въоръжават мутрите, ченгетата, бюрократите?**

Въпрос за сериозен размисъл – за всеки, който не е отучен да мисли. •

Васил Арапов

ИДЕ ЛИ?

Роботронната революция, кризата и войната

(1)

Кризата на ЕС, започнала след „тридесетте славни“ следвоенни години, е част от глобалната криза на световния капитализъм. От няколко десетилетия светът е разтърсван периодично от нейните трусове, чийто край нобеловите лауреати и „експертите-сеизмолози“ в икономиката и финансите оповестяват успокоително и... упоително. Когато през 1987 г. се разразява една от поредните финансови бури, чийто вълни поглъщат дребни, средни и едри състояния за трилиони долари, сред хора от ободряващи певци, които възвестяват нейния финал и виждат „светлина в края на тунела“, един от малцината трезви гласове сред силните на деня, които се чуват, е този на покойния архиепископ на Париж – кардинал Жан-Мари Люстиже, който казва: *„От днешната криза ще излезем, може би, след 50 години...“*, без да уточнява защо и по какъв начин. И тогава, както и при сегашната вълна, започнала издигането си през 2008 г., експертите и политиците говорят, че се касае за финансова криза, която е засегнала и реалната сфера на икономиката, но тя ще премине и „нак ще гойдат хубавите дни“.

В действителност, става дума за криза на господства-

щата социално-икономическа и политическа система, наченала през 70-те години на миналия век, която оттогава продължава да разтърсва аperiодично болния обществен организъм. Ние не твърдим, че последните ѝ пристъпи от 2008 г. насам вещаят края на системата. Ще има нови краткотрайни оживления, преди тя да ни приближи до момента на бифуркациите, в които „размахът на крилата на пеперудата ще бъде достатъчен“.

Тази всестранна и всеобхватна криза е несравнима с коя и да е от предишните и е резултат от извършващата се пред очите ни **Роботронна революция (РР)**, която е нейната обективна и незаобиколима основа. Новите технологии в производството, в услугите и в средствата за комуникация, в обработването и разпространението на информацията, в които са обединени работи и компютри (електроника), навлизането на информатиката и кибернетиката в икономиката, науката и културата **революционизират с космически скорости всички области на живота и ускоряват мълниеносно историческите и политическите процеси.** Това неизбежно ще доведе до изкореняване на всички институции на днешния свят, до радикална промяна на всякакви отно-

шения в него и до **съревнование при извършването на социалната революция в намиращите се на различно ниво на развитие зони на световния капитализъм.**

Като намалява броя на заетите в икономиката, РР води до свиването на производителния и общественополезен човешки труд изобщо и на наемния в частност, и като следствие намалява принадлежната стойност, която е основата на печалбата, и съкращава броя на платежоспособните консуматори. Заедно с пазара се свиват и печалбите, които, поради разгръщащата се Роботронна революция, ще започнат да клонят към нула. **Капиталистическата система се оказва застрашена в корена си – печалбарството.**

РР минава пазара, засилва конкуренцията, която от своя страна ускорява концентрацията и централизацията с поглъщането на едрите капитали от най-едрите и подчинението на държавите на свръхдържавите, с което се ликвидира дори формалната и фасадна демокрация, както и така наречените национална независимост и интереси. Така конкуренцията, т. е. съвкупността от мерки и политики на капитала, целящи увеличение на печалбите чрез дръмпинги и инвестиции, ускорява РР, а тя – края на ка-

питализма. Колкото повече се инвестира, толкова по-непреодолима става кризата. „Националните“ капитали ще бъдат принудени да търсят отдушници във всички посоки и във всички сфери, но възможностите им са ограничени. Върху арената на световния пазар вече са се настанили или тепърва ще пристигнат новите конкуренти. Там си дават сражения най-напредналите в РР финансово-търговски и военно-промишлени комплекси. Изправена пред всеобщия фалит на „приятелите“ и „враговете“, капиталистическата машина ще бъде принудена да работи все повече на „празни обороти“.

Временните оживления сред спекуланти и аферисти са измамни и са за сметка на „партньорите“ и на позостаналите в развитието си „национални“ капитали. Последните, шибани от конкуренцията разбират, че се води борба за живот и смърт и също ще заложат на РР Извършвайки я у себе си обаче те изнасят своите проблеми на континенталните и на световния пазар, които стават тесни и недостъпни. В подобна перспектива, капиталистите **ще бъдат принуджвани да продават на кредити, които никога няма да бъдат погасени.**

Кредитите се поглъщат най-вече от държавите, но

бюджетните приходи, с които ще се изплащат лихвите на кредиторите, идват от скубането на перушината на поданиците под формата на данъци, емитуване на „ценни книжа“, заеми и т. н. Това ще добавя нови гордиеви възли към съзряващите класови и международни конфликти. С погасяването на вътрешните заеми (които възлизат на трилиони долари) и на годишните бюджетни дефицити от стотици милиарди долари, финансовият и монополистическият капитализъм на Запада ще се опита **да задължи целия свят.** От друга страна, за да съхрани механизма на стоковото производство и неговия мотор – печалбата, капиталът си създава палиативен пазар с почти фиктивни купувачи. Сред тях едни от най-едрите са борсите и... армиите. Те са последните вътрешни отдушници за господарите на днешното общество. Тази финансова и икономическа политика и съпътстващите я борсови спекулации поляризират обществото във всяка от страните, като го разделят на малцина нови богаташи и на стотици милиони „нови бедни“; на „хубавите“ и непристъпни квартали, в които живеят обградените от частни преторианци милиардери, и превърнатия в архипелаг от гета на

» » продължава на страница 6

ИДЕ ЛИ?

Роботронната революция, кризата и войната

» » » продължава от страница 5

омразата и мизерията „пети свят“, който вече не може да бъде локализиран географски...

Останалото в капиталистическата си и властническа черупка, със сегашните социално-икономически, политически и военно-политически йерархически струк-

тури, с отношенията на командване и подчинение, и с формите на собственост, производство и разпределение, обществено и експлоатацията, е осъдено да се въроръжава! То няма друг избор и изход! При запазване на старите обществени структури и отношения, въроръжава-

нето е пряко следствие от Роботронната революция и тук никакви реформатори, хуманисти, пацифисти, еколози, дружества за защита на животните или „обществено мнение“ не могат да променят нищо, дори да го желаят искрено.

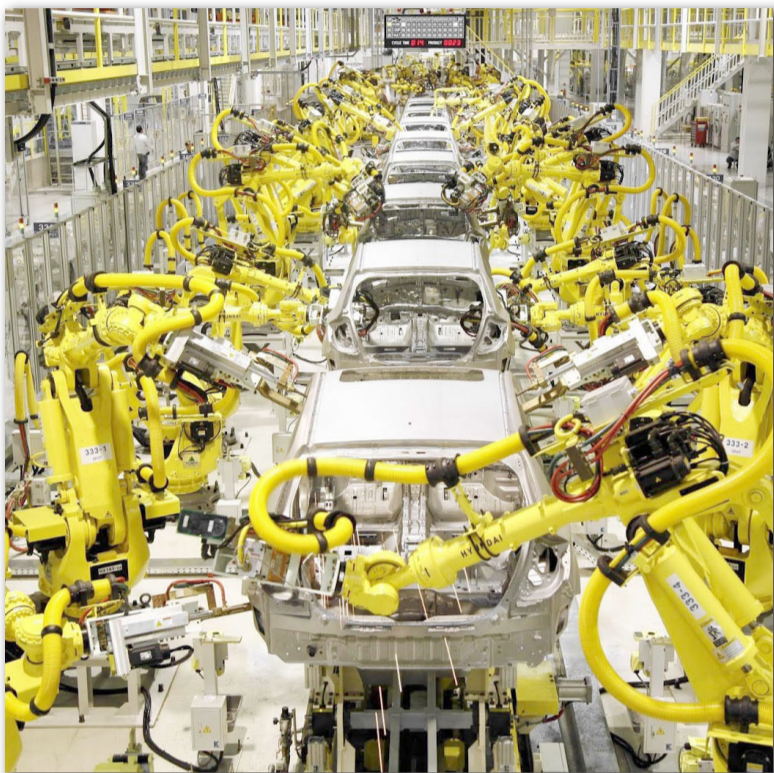
В своя марш към свръхвъроръжаване, военнопромишлените комплекси повличат със себе си всички останали – малки, средни и големи. Така стигаме до втория невралгичен пункт на планетарната сцена, където цяла верига от проблеми усложнява и изостря още повече международната обстановка, ескалара и размножава конфликти от всякакво естество, дестабилизиращи социалното и интернационално статукво.

Казахме, че изоставащите в развитието на РР на местно ниво са осъдени да я извършат, ако не искат да бъдат удушени от конкуренцията. За да сторят това обаче и да продължат своя курс на свръхмилитаризация (с всички свръхмодерни, сеещи масова смърт оръжия на една нова „звездна война“), освен от астрономически финансови средства, които ще търсят от конкуриращите

се свръхдържави и мултинационални компании, те ще се нуждаят от реформи в ширината и дълбочина, засягащи всичко – от реорганизацията на икономическите отношения и от нова организация на промишленото и селскостопанското производство и тяхното управление, през откриването на простори за

обмяната на мисли и информации, на изследвания и учебни програми, чак до външната и вътрешната политика. Тоест, те ще се нуждаят от своето рога... „гласности и перестройки“. До какво водят те, вече знаем от опита на покойния СССР. •

Георги Константинов
(следва)

УКРАИНА

Риба в мътна (и кървава) вода

» » » продължава от страница 1

възможността за социално революционно решение, а основното огнище на напрежение са Югоизточните („сепаратистки“) области.

Както и да тълкуваме събитията в Украйна, било като начало на революция, по-мощна и дълбока от обузданата „Арабска пролет“, било като политически преврат в контекста на „голямата“ геополитика, отражението им върху света като цяло и конкретно България не е за пренебрегване.

Днешният украински „горещ регион“ – антифашистка или националноосвободителна съпротива? Съвременна „Вандея“, крайна реакция в служба на руския империализъм, реваншът на сваления Янукович? Достоверни данни се събират трудно предвид пропагандната война, водена от всички замесени страни, както и от наблюдателите вътре и вън от страната.

Движението „Антимайдан“ изниква още през ноември 2012 г., буквално три дни след началото на „Евромайдан“ в Киев. В началото Антимайданът критикува, отчасти основателно, евроинтеграцията; изразява подкрепа към феодалния владетел Янукович; настоява за сближаване с Русия и Беларус („славянско братство“); предприема православни шествия и носталгично

превъзнася съветското минало. В началото на декември лозунгите се променят, започва кампанията за плашене с „бандеровци“ – според антимайдановците единствено „фашистите“ се бият с полицията по киевските площади, респективно бурно одобряват сатизма на жандармите от погрешно деление „Беркут“. Основна теза: „против разцепването, за единството на страната“.

Първите митинги на Антимайдана са предимно в столицата, в Крим и Югоизточните области. Автобуси развозват служители от бюджетни предприятия и мобилизирани улични хулигани („титишки“) да „протестират“. Инициатори на акциите са управляващата тогава Партия на региона (ПР), Комунистическата партия на Украйна (КПУ), както и проруски десни формации. Над митинга в Симферопол на 2 декември се веят държавни знамена на Русия, Украйна и партийни на ПР, ехтят типичните скандирания „Долу бандеровците“ и „Полицията с народа“; в Донецк на 7 декември организатори са „Славянско единство“, „Донецка република“, нацисти от „Руски блок“ и местни звена на комсомола. На 15 декември в Одеса преобладаващо пенсионерски митинг е ален от флагове на КПУ.

През януари 2014 Антимайданът се спотаява в интернет – хули Майдана и жали

жандармите. В края на месеца обаче се активизира. Изведнъж в Югоизтока се появяват „дружини за самоотбрана“ (подобни на Майдана), твърда „антифашистка“ риторика, опознавателен знак става черно-оранжевата георгиевска лента от някогашния царски орден за храброст (с него последни преди края на СССР са награждавани руските погрешения във Вермахта през Втората световна война), заради която противниците им ги кръщават „колорадски бръмбари“.

„Колорадите“ приветстват полицейското насилие и убийствата на активисти от Майдана. По-късно им спускат „опорна точка“ да нарочат снайперистите за провокатори от самия Майдан, който вече е в конфликт с инициаторката го първоначално парламентарна опозиция.

Бягството на Янукович е изненада. Подир няколкодневното стъписване Антимайданът подема вълна призови за „помощ от Русия“, съпроводена с антиукраинска пропаганда, синьо-жълтите знамена на уличните акции остават само като материал за показно изгаряне. Рязка промяна в курса – заговор се за „Новорусия“ и „несправедливо подарени на Украйна територии“. В края на февруари и началото на март 2014 г. многобройни акции в анексирания после Крим, До-

нецк, Луганск и други градове оформят „сепаратисткото“ движение на Югоизтока.

Март е наситен с протести срещу новата украинска власт в Киев. Сепаратистите подбуждащо наричат правителството на Турчинов-Яценюк „правителство на Майдана“ (което още се опитва да прочисти площада от протестиращи) и настояват за: федерализация на Украйна, като под „федерализъм“ разбират устройството на фактически централизираната Руска държава; автономия на областите и/или тяхното присъединяване към Русия. Първото регистрирано убийство на майдановец е в Донецк на 13 март. В същия ден избухват сблъсъци между „бандеровци“ и „колоради“ в Харков.

През април следват окупации на административни сгради, полицейски участъци и телевизионни студиа в областите Донецк и Луганск, все по-агресивно отношение към местните майдани при бездействието на полицията. В отговор киевското правителство започва своята „антитерористична операция“ (АТО) – изпраща армейски, полицейски и „доброволни“ части (бившите Вътрешни войски, участвали в репресиите срещу Майдана, прекръстени в „Национална гвардия“ и посолени с кариеристи от майдановските самоотбрани и... пак „титишки“).

През май се случва трагедията в Одеса (нападнато от въроръжени „колоради“ шествие на майдановци отвръща с контраудар, преследва противника до Дома на профсъюзите и пали сградата), жестоките улични боеве в Мариупол и референдумът за отгелане от Украйна.

Дейните групи в „Движението на Югоизтока“, родено от и погълнало Антимайдана са „опълченци“, активисти на политически организации и местни жители от различни обществени слоеве.

„Опълченците“ се представят като „обикновени хора от народа, браним Родината от укрофашистите“. За обикновени граждани обаче те притежават твърде скъпо съвременно оръжие, прекалено професионално боравят с него, което не се учи за ден или месец. Не са и до един руски офицери от специалните служби и армията – нямат същата пряка подкрепа, за разлика „неизвестните зелени човечета“ в Крим. По-скоро става дума за придошли наемници, платени от местни милиардери и силови държавни структури (които се опасяват от лустрация и съдебно преследване, ако не и народен линч). Във всеки случай, телата на загиналите биват изпращани на семействата им... в Русия. Спонсорите на „опълченци-

» » » продължава на страница 7

ГОЛЕМИЯТ БРАТ В „СВОБОДНАТА“ МРЕЖА

Активните мероприятия в интернет

ДЪРЖАВАТА СЛЕДИ, ШАНТАЖИРА И МАМИ НА ОБЩО ОСНОВАНИЕ В „СВОБОДНАТА“ МРЕЖА

През април т. г. *Асошиейтед Прес* извади на бял свят секретна програма, провеждана от Агенцията за международно развитие на САЩ, за създаване на „подобна на Твитър кубинска комуникационна мрежа“, експлоатирана чрез „тайни фиктивни фирми“, за да се създаде привидно впечатление, че тя е дейност на частни предприемачи. Кубинските потребители на услугата обаче не подозират, че „американските изпълнители събират техни лични данни с надеждата те да бъдат използвани за политически цели“ – по-конкретно да бъдат манипулирани тези потребители, за да създават размирици в Куба и да свалят нейното правителство. Според строго секретните документи, публикувани от *The Intercept*, такива операции често са обсъждани от западните разузнавателни служби, които чертаят планове за тайно използване на социалните медии за „пропаганда“, „измама“, „масови съобщения“ и „лансиране на материали“.

Тези идеи – обсъждания за начините за използване на интернет и по-конкретно на социалните медии за подмолно

От архива на Едуард Сноудън: СТРОГО СЕКРЕТНО, ВЕЛИКОБРИТАНИЯ

Звено „Информационни операции в компютърните мрежи“;

• Пропаганда; • Измама; • Масови съобщения; • Лансиране на материали; • Разработка на псевдоними; • Психология

разпространение на възгледи, обслужващи западните интереси, и фалшиви или компрометиращи сведения за набелязани лица – фигурират многократно в архива от материали, предоставен от разобличителя на Националната агенция за сигурност (NSA, НАС) на САЩ Едуард Сноудън. Документи, изготвени от НАС и нейния британски еквивалент Главния комуникационен

щаб (GCHQ, ГКЩ), публикувани от *The Intercept* и отчасти от *NBC News*, дават подробности за тези програми, включително за специално звено, наречено със задачата за „дискредитиране“ на противниците на Агенцията с фалшиви сведения, разпространявани в интернет.

Документите в архива показват, че британците са особено агресивни и запале-

ни в това отношение, като официално споделят своите методи със своите американски колеги. Един от непубликуваните досега строго секретни документи, изготвен от ГКЩ за годишното събрание SIGDEV на альянса „Пет очи“, включващ Великобритания, Канада, Нова Зеландия, Австралия и САЩ, изрично разглежда начини за експлоатиране на Твитър, Фейсбук, Ютуб и други социални мрежи като секретни платформи за пропаганда.

Документът е представен от Съвместната изследователска разузнавателна група по заплахите (JTRIG). Звено то определя своята цел като „използване на техники в интернет, за да провокира събития в реалния или виртуалния свят“, включително „информационни операции (влияние или осуетяване“. Британската служба описва операциите на своите JTRIG и *Експлоатация на компютърните мрежи* като „голяма част от дейността“ на ГКЩ, отговаряща за „5% от всички операции“.

Годишната конференция SIGDEV, според документ на НАС, публикуван от *The Intercept*, „осигурява безпре-

гедна видимост за комуникационно-разузнавателните дейности във всички общности на Разширеното предприятие, Партньорските лица и Разузнаването на САЩ“. На конференцията през 2009 г., проведена в централата на НАС във Форт Миъг, Мериленд, САЩ, участват „осемдесет и шест представители от разширената разузнавателна общност на САЩ, включваща такива разнообразни служби като ЦРУ (рекордно участие с 50 представители), Изследователската лаборатория на Военновъздушните сили и Националния център за аерокосмическо разузнаване“.

Защитниците на разузнавателните служби често претендират, че подобни предложения не били нищо повече от въздушни кули и болни амбиции от страна на агентите от разузнаването. Тези документи обаче не са просто предложения или хипотетични сценарии. Както описва публикуваният днес документ на НАС, целта на презентациите пред SIGDEV е „да се синхронизират проучвателните мероприятия, да се

» » продължава на страница 8

УКРАИНА

Риба в мътна (и кървава) вода

» » продължава от страница 6

те“ със сигурност поддържат контакти с руските търговци на оръжие, които пък в „суверенната демокрация“ не играят без позволение от Кремъл. Създава се даже впечатление, че руската държава поощрява своите „луди глави“ да ходят на заклевание в размирна Украйна, за да не им хрумне да се бунтуват на Червения площад – телевизионното хвалене на „патриотичните действия“ току виж внушило на руснаците, че „контролът над властта“ става само чрез въстание.

Участващите в „движението на Югоизтока“ политически партии също не бугят симпатии. Ключовата, задаваща идеологията организация „Донецкая республика“ съществува от 2005 г., а от страницата ѝ в руската социална мрежа ВК лесно се вижда, че става дума не просто за проруска, а за имперско-националистическа, ултрадясна организация. Партията „Русский Блок“ издига лозунги за „руско държавничество“, православие и национализъм. КПУ, подобна на българската БСП, прелива от милионери в ръководството си, само че на политическата арена в Украйна играе ролята по-скоро на ДПС. На нея се дължи отвращението на обикновения украинец към слова като „социализъм“.

Липсват системни проучвания за социалния състав на движението. Преобладават хора от средната и пенсионната възрастова група. По думите на благоразположени към движението местни анархисти „бойното ядро е доминирано от ченгета, бивши и настоящи, от дребни и едри мутри, а ролята на масовка играят отчаяни безработни, бедни работещи и пенсионери“. На барикадите в Луганск преобладават жители на околните села и градчета.

Работническите среди не симпатизират на сепаратистите. Стачките в Краснодон, Харков и Кривої рог са подчертано аполитични, често закичени с украински знамена. Дори казионните профсъюзи изказват опасения, че след присъединяването към Русия новите собственици ще затворят възгледобивните предприятия. Някои работнически сдружения настояват да получат оръжие, за да се разправят с „терористите“ или да поведаат партизанска война срещу евентуална руска окупация. Разбира се, това са само декларации, но като се има предвид че „колоратите“ вземат заложници, разтурват работнически събрания, осуетяват опити за окупация на предприятия от трудовите колективи и жестокото преследват „врага в собствените редици“, декларираното не е далеч от де-

лата. Особен гняв на работниците бугят приказките на сепаратистите за „национализация в полза на народа“ (и сочат отдавна закрити заводи) при реално покровителство и защита на сегашната фабрична и финансова собственост на местните олигарси (като опасената от стихийна експроприация банка на Янукович). Не говорят добре за Донецката народна република (ДНР) погромите срещу цигани в Славянск.

Ако „революцията на Майдана“ все пак издига социални лозунги поне около „санитарния минимум“, то единственият призив на „федералистите“ от Югоизтока е „Долу олигарсите“ без конкретни имена. Изобилни са дръзки настроения: против САЩ, ЕС, НАТО, киевската хунта, ционистите, „фашистите“... и геювете (последното – направо любима, едва ли не най-масова тема).

Показателен е проектът за конституция на ДНР, който на фона на действащите буржоазни конституции на Русия и Украйна е меко казано реакционен.

Сред хипотезите за първопричината на конфликта в Югоизточна Украйна правдоподобно е предположението, че става дума за добива на шистов газ. Евтиният му добив сериозно би оцетил монополиста Газпром, който няма интерес да инвестира, а напрежението в района ще отпъжда кон-

курентните корпорации – както западни, така и украински. „Горещите“ градове Славянск и Краматорск се намират тъкмо в средата на Юзовските шисти – областите Донецк и Харков. Русия рискува да загуби икономическата криза, ако поеме издръжката на още „присъединени територии“, но и не желае да допусне нито конкуренция, нито независимост на опърничавия си съсед от вносни енергоснабдители.

Движението в Югоизточна Украйна не е антифашистско – под „фашизъм“ там разбират изключително враговете на Руската държава, като системно преувеличават ролята на Десния сектор. Преобладаващите искания и намерения не са социални, а твърдо политически, при това крайно консервативни и реакционни. Движението не е националноосвободително, не решава етнически противоречия, а нарочно ги нажежава и експлоатира. Видгаме пряко продължение на Антимайдана, реакцията срещу опита на Майдана да наложи по-демократичен режим в замяна на произвола на олигархични кланове. Движението на „федералистите“ е движение в защита на руския империализъм и религиозно доплатения великодържавен национализъм.

Украинските олигарси използват размириците, за да се спазарят с киевските управници за по-добри позиции в режи-

ма след стабилизирането му. Украинският бизнес, легален и криминален, на думи е за евроинтеграция, но на дело предпочита сигурните галавери с руските корпорации и вътрешните партньори – подялбата на страната не им е изгодна. Напротив, за част от политиките и кадрите от репресивните органи е по-добре да се озоват в „присъединена област“, където няма да им търсят отговорност и ще им плащат по-добре да тормозят гражданите и да пазят властимащите.

Руският империализъм, освен гарантиране на икономическите си интереси, се мъчи да задуши наченките на революционна борба в пространството на бившия СССР. Стремещт му е да внуши на всички народи, че революцията е „лошо нещо“, води само до „хаос“.

Да, ще кажем в отговор, революцията е страшна, но по-страшна от нея е само липсата ѝ.

За проумяването на това не е нужно изобретяване на принципно нови каузи – достатъчен е съвременен прочит на Бакунин, Кропоткин, отчитане на поуките от Испанската революция през 1930-те и Махновското движение от 1920-те години.

Колкото и малка да е тази възможност, тя трябва да се използва. •

съставител и преводач: Шаркан

Активните мероприятия в интернет

» » » продължава от страница 7

споделят ключовите постижения и да се обменят познания по изкуството на анализа“.

Една от програмите, описани от публикувания наскоро документ на ГКЩ, например е озаглавена „Кралски консиерж“ и по нея британската служба прихваща имейли за хотелски резервации, за да може да подложи гостите на хотелите на електронно следене. В нея се разглежда също начинът да се „повлияе на избора на хотел“ на пътуващите, за да избера да отседнат в „разузнавателно удобни“ хотели. Документът пита: „Можем ли да повлияем на техния избор на хотел? Можем ли да отменим тяхното посещение?“

Наскоро Шпигел и NBC News независимо един от друг потвърдиха, че програмата „Кралска камериерка“ е реализирана и се използва мащабно. Германското списание писа, че „повече от три години ГКЩ разполага със система за автоматично следене на хотелските резервации в поне 350 луксозни хотела по цял свят, за да набелязва, търси и анализира резервациите, за да открива дипломати и държав-

ни служители“. NBC разкри, че „разузнавателната служба използва информацията, за да шпионира човешки обекти чрез „технически операции с непосредствен достъп“, които могат да включват подслушване на телефонни разговори и проникване в хотелските компютри, както и изпращане на служители от разузнаването да наблюдават обектите лично в хотелите“.

Документът на ГКЩ, който публикуваме, изрично разглежда използването на социални мрежи като Туитър, както и други средства за комуникация като имейл, за разпространяване на държавна пропаганда – терминът е на ГКЩ, не е мой – по интернет.

(Документът на ГКЩ разглежда и практика, наречена „набиране на доверени лица“, която NBC описва като „мероприятие за избор на журналисти, които могат да се използват за разпространяване на информация“, която държавата иска да бъде разпространена. Според репортажа на NBC, агентите на ГКЩ използват „електронно подслушване за набелязване на небритански журналисти, които след това се манипулират, за да подават информа-

ция на обекта на секретната кампания“. След това „задачата на журналиста е да осигури достъп до обекта, например за интервю“. Анонимни източници, чиито функции NBC не уточнява, претендирани навремето, че ГКЩ не била използвала метода.)

Дали държавите изобщо трябва да разпространяват публично политическа пропаганда е спорен въпрос сам по себе си. Подобни дейности са забранени по закон в много страни, включително в САЩ. През 2008 г. Дейвид Барстоу от *Ню Йорк Таймс* печели награда Пулицър за разкриването на операция в национален мащаб, координирана от Пентагона, при която генерали от запаса от САЩ се представят за „независими анализатори“, привлечени от американски телевизии, които тайно съгласуват своите медийни изяви с Пентагона.

Тъй като законът в САЩ забранява на държавата да провежда политическа пропаганда вътре в страната, тази програма най-вероятно е била досъзна, но заведени деления (въпреки множеството призови за официални разследвания). Барак Обама, кандидат-президент по това вре-

ме, в съобщение за пресата от своята предизборна кампания, изразява своята „дълбока загриженост“ от програмата на Пентагона, която по неговите думи целяла да „манипулира общественото доверие“.

Пропагандата сред населението на чужди страни по принцип винаги е била законно по-допустима. Трудно е обаче да се определи как държавната пропаганда може да се разграничи на такава за вътрешна и външна консумация в електронната ера. Ако американските разузнавателни служби възприемат тактиката на ГКЩ да „формират кампании със „заразителни“ послания“, законовият проблем е очевиден: една „заразителна“ пропагандна кампания в интернет по дефиниция почти сигурно ще повлияе на гражданите както на собствената, така и на чужди страни.

От своя страна ГКЩ отказва да отговаря официално на конкретни въпроси, като изпраща шаблонния си текст, който използва независимо от темата на журналистическото питане: „ГКЩ работи съгласно строга законова и подзаконова рамка, която гарантира, че нашите дейст-

вия са разрешени, необходими и съобразени, и подлежат на строг контрол“. НАС отказва коментар.

Тези документи обаче, заедно с разкритата от АП програма за фалшив „Кубински Туитър“, подчертават колко агресивно западните държави експлоатират интернет като средство за манипулиране на политическата дейност и фабрикуване на политическия дебат.

Тези програми, изпълнявани секретно и с незначителен контрол (очевидно никой в Конгреса не знае нищо по-подробно за програмата „Кубински Туитър“), застрашават самия характер на интернет, тъй като държавно-разпространяваната пропаганда се маскира като свободно слово и организиране в мрежата. По този начин потребителят в интернет не разполага с почти никакви средства да разбере дали не е изложен, без да подозира, на пропаганда от собствената му държава, което именно прави това средство толкова привлекателно за разузнавателните служби, толкова мощно и опасно. •

Глен Грийнуолд
The Intercept
4 април 2014 г.

ИДЕ ЛИ?

Неравенството и неизбежният крах

Безспорен факт е, че сянката на крайната нищета е паднала върху милиарди хора и че богатите продължават да стават все по-богати. От 7,2-милиардното население на земята, повече от половината живеят под официалната граница на мизерията от 2 долара на ден, установена от Световната банка. По-голямата част от тях населяват бидонвилите, гетата или селата на Индия, Китай и страните от Черна Африка, чието население живее с по-малко от 1,25 долара дневно.

Чомски казва, че неравенството е достигнало историческия си максимум. Според зашеметяващите данни от доклад на швейцарската банка Credit Suisse за 2013 г., почти половината от световното богатство, на стойност 110 трилиона долара, принадлежи на 1% от земното население. Това е 65 пъти повече от цялото богатство на „нисшите“ 3,6 милиарда души, които от своя страна притежават вкупом по-малко от имането на първите 85 свръхбогаташи в класацията на мултимилиардерите. Пак от същия доклад се вижда, че „долната половина от човечеството притежава само 1% от световното богатство, а най-богатите 10% владяват 85% от него, при което „най-висшият“ 1% от пълнолетно-

то население държи 46% от това богатство.

В „Новия свят“, където – според митологията – всеки има възможност да стане мултимиллионер, неравенството на богатствата и доходите е сред най-остро изразените в света и е по-високо, отколкото е било през 1928 г., преди на следващата 1929 г. да се разрази най-тежката икономическа и финансова криза, намерила своето „решение“ във... Втората световна война.

По данни на Нобеловия лауреат за икономика Дъжузеф Стиглиц, дневната средна заплата на мъжете в САЩ днес е по-ниска от тази през 1989 г. В замяна на това, както изяснява „Оксфордския комитет за подпомагане на гладуващите“ (!), след финансовата криза, наченала от 2008 и последвалите я години, най-богатият 1% американци са увеличили имането си с 95%, а „нисшите“ 90% са станали още по-бедни. Днес, да се родиш беден в САЩ, означава да си останеш такъв. „Вертикалната мобилност“ (забогатяването, което беше „Американската мечта“) вече съществува само в Хوليوудските сериали.

В доклад на ОИСР (Организация за икономическо сътрудничество и развитие) се сочат резките разлики в доходите между горната и

долната половина от населението на страните-членки. Те са 10:1 за Италия, Япония, Великобритания и Корея, 14:1 в Израел, САЩ и Турция и 27:1 в Чили и Мексико. Тази разлика в доходите е само половината от изкопаната от неравенството социална пропагандна другага и резултат от неравенството в разпределението на богатствата, тоест от ограбеното в миналото от хората на наемния труд.

Тези проблеми са разглеждани обстойно в новата обемиста книга „Капиталът в XXI век“ на френския икономист Тома Пикети, към чиито таблици и графики от изобилни данни за няколко столетия и за различни страни от „Първия свят“ ще се връщаме и в бъдеще, без да се съгласяваме винаги с неговата етиология, диагнози и лечение. В нея той казва: „В едно общество, в което нивото на печалбите на капитала изпреварва икономическия ръст, неравенството расте неминуемо. Веднъж възникнал, капиталът се възпроизвежда по-бързо отколкото расте икономическото производство. Резултатът от такова неравенство в разпределението на богатствата е усилване на социалните противоречия, край на прословутата „среда класа“ и „усложняването месец

след месец и година след година на възможността за съкращаване на разриба и понижаване на неравенството... В Европа най-богатите 10% владяват 60% от богатствата, а в САЩ – 70%“. Тома Пикети предупреждава властвателите и богатите, че ако тези неравенства в разпределението на доходите и на богатствата продължават да растат, последствията от това ще бъдат „потенциално ужасяващи“.

По-нататък той пише, че социалното неравенство оказва разрушително въздействие върху демокрацията и социалните отношения с дълбоки последици. В такива общества нивата на алкохолизма, престъпността и наркоманиите са много по-високи от средните. По-ниска е грамотността, по-ранна е бременността при подрастващите, отколкото в страни с по-малко неравенство...

Богатите са завоювали изключително доминиращо положение и контрол над обществените процеси, а за останалите е резервирано „правото да гласуват“, което не оказва особено влияние върху политиката и делата на правителствата. Огромното мнозинство от „нисшите“ не изпитват доверие към партиите и политиците.

Като придатък към остриата или хронична бедност, изпитвана от тези, които не принадлежат към „златния милиард“, се прибавя превръщането им в беззащитни жертви на капиталистическата експлоатация, липсата на образование и всеотстранната им уязвимост.

Днешното социално и интернационално неравенство, провокирано от пазарния фундаментализъм или от „неолиберализма“, който е обхванал целия свят, взема повече жертви от чумните епидемии на миналото. Ноам Чомски казва, че „тази система е толкова несъстоятелна и зле функционираща, че не е в състояние да обезпечи дори хляба и работата за стотиците милиони безработни, което би станало възможно, ако икономиката служеше на нуждите на човечеството, а не за създаване на свръхбогатствата на банката от безскрупулни, привилегирани и алчни мултимилиардери и техните преторианци, куртизанки, мутри, шутове и слуги. Той казва, че е трудно да се „измисли по-сериозно обвинение срещу една социално-икономическа и политическа система“. Социално неработеща, тя обезпечава на единия полюс крайно висока концентрация на богатствата и растяща мизерия на дру-

» » » продължава на страница 9

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » продължава от миналия брой

Така обективният ход на нещата и световните причинно-следствени връзки, определящи мястото на човека в космическия поток, подготвят собствения си отрицател, който постоянно напредва в дълбините на бунтарските си замисли и усъвършенства своите практически методи. Революционерът не е фокусът на историята, изхвърлен от стихийните и сили върху нейната сцена, за да му даде възможност „да се налудее“; революционерът влага в своето отрицание силата на своя субективен исторически смисъл, като продукт на „разумната“ действителност. Бунтовникът може да е сгрешил в изчисленията на обективните условия на съществуването, в патоса на своя порив може да е рискувал да поиска „невъзможното“, да е извършил тежки грешки, разкрити от последващата история, но самото му право на бунт е безспорно, по силата на обективния ход на нещата и на иманентния му творчески инстинкт. Грешките в изчисленията, стратегически-

ят крах и дори разгромът не принизяват нито правата ни, нито нашите реални възможности да се гмурнем в „разумната“ действителност и да опитаме по своему да променим „обективния“ ход на нещата. Това е война, в която победител може да бъде всяка от страните. Историческият опит е показал, че именно „научните теории за общественото развитие“ са най-обилният източник на грешки; обективният ход на нещата дава право на революционера, независимо от степента на съвършенство на неговите априорни формули.

Подобно построение обаче няма нищо общо със сляпата вяра, с „вярвам, защото е абсурдно“ на Тертулиан. „... Какво е логично в природата и в историята? Не е толкова лесно да се определи... За да се знае това го такава степен, че никога да не се греша, трябва да се познават всички причини, влияния, действия и противодействия, определящи природата на всяко нещо или факт, без да се изключва нито една от причините, дори най-отдалечената или най-слабата. Коя наука или философия може да се похва-

ли, че е в състояние да обхване и да изчерпа всичко това в анализа си? Трябва ли заради това да се съмняваме в науката? Трябва ли да я отхвърлим затова, че ни дава само онава, което може да даде? Това би било безумие, много по-зловредно от първото“.

Свободата в отношение към „разумната действителност“, към „естественния закон“, се заключава в познанието, признаването и използването им за целите на по-нататъшното освобождение. Задачата на науката е откриване и систематизиране на законите, а задача на практиката е въвеждането им, по пътя на народната просвета, сред широките маси. Успешното осъществяване на тези задачи решава въпроса за практическата свобода, понеже с усвояването на тези закони отпада необходимостта от институциите на принудата в съвременното общество устройство. Човекът е свободен, доколкото признава и се подчинява доброволно на естествения закон; регулирането отвън трябва да отпадне.

Дори да се признае, че гносеологичният и психологич-

ският бунт против „закона като такъв“ е възможен, че ако не цялото общество или някаква обществена организация, а отделен конкретен индивид – в пристъп на неистов логизъм, на теоретически или практически егоцентризм, накрая, в резултат на катастрофален афект, може да вдигне глас против основите на битието, все пак ще бъде ясно, че подобен бунтар въстава не против законите и закономерностите, а против самата тяхна идея, против нормите на собственото си съзнание.

Бакунин никога и никъде не е проповядвал такава крайност. Неговият бунт против „науката“ и „научните закони“ или против империалистическите претенции на разума въобще е бунт против правото на науката и научния закон да имат самостоятелно битие, а не против стремежа на науката към създаване на свои „логически единства“, не против опитите, с помощта на своята специфична методология, да обясни самия живот. Неговият бунт е насочен срещу опитите да се подчини животът на науката, против наивните

претенции на последната да вярва, че нейните закони са законите на истинското битие, против опитите да се разкрие същността на живота, с помощта на нейните – по неизбежност ограничени – формули – да се разбере светът като „представа“. Прагматичният смисъл на научното знание е напълно ясен на Бакунин. Разбира се, ограничената роля на научното знание, противопоставянето на неговите скромни възможности на всемогъществото на живота не може да бъде оправдано от гледна точка на последователния позитивизъм, но именно този непоследователен позитивизъм, проведен съвсем последователно в цялото бакунистко учение за живота, е основната черта на неговата философия. Бакуниновото „Света ще преобърна“, независимо от съблазнителния титанизъм на тези думи, съвсем не е лозунг на революционера-полубог, опитващ се да разтърси междупланетните пространства.

„Всичко ще преобърна“ има обаче необятни хоризонти, ограничени не само от обек-

» » продължава на страница 10

ИДЕ ЛИ?

Неравенството и неизбежният крах

» » продължава от страница 8

гия, а политическата власт, със законодателната си дейност и охранителни функции, гарантира цикличното повторение на целия този ужас и безобразие.

В такива условия, тази „неработеща система“, основана върху конкуренцията, произвежда нестабилност, социално напрежение, недоверие и противопоставяне. Тя поощрява „недалновидността“ и мисълта, че всичко и всички са само стоки за покупко-продажба с печалба, обрича милиарди хора на живот в душешата ги нищета, на концентрация на богатството и властта в ръцете на нищожно малцинство и отравя непоправимо планетата. Максимата, към която се придържат с религиозна стръв всички тези привърженици на неолибералната доктрина, собственици на корпорациите и техните политически съюзници във властта, е: „всичко за нас и нищо за другите“.

По данни на група водещи икономисти, повечето от които предсказват краха през 2008 г., тази система се намира отново на границата на колапса. И този път, казват те, той ще бъде много по-тежък от предишния. Те смятат, че приказките за т. нар. 100-процентова възстановяване са измама. БВП

(брутният вътрешен продукт) на САЩ е с ръст 2% или 350 милиарда долара за 2013 г., но заемите надвишават 700 милиарда. Марк Фейбър – финансов съветник и мениджър на инвестиционно фондове – казва: „Ние надуваме финансови балони и когато те се спукат, ще бъде много по-зле. Сега сме в гигантския балон на финансовите активи, който може да гръмне във всеки момент“. Същото твърди и небезизвестният щатски милиардер Уорън Бъфет и предрича неминуем и разрушителен крах.

Горните икономисти и финансиста смятат, че колапсът на това жестоко и несправедливо чудовище е неизбежен, независимо от това дали ще настъпи през 2015 г., или няколко години по-късно.

Всичко това се „случва“ или предстои да се случи на фона на безпрецедентни нива на дълговете и безработицата сред младите, заедно с растящото социално неравенство и с масата нагуми от ипотечните кредити финансови балони от Англия, през САЩ и Австралия, до Китай и редица други, развити и развиващи се страни, които прилагат същия модел на корпоративния капитализъм, понеже той... „нямал алтернатива“.

Очевидно навлизаме в нова епоха на велики промени. Иде-

ите, основани на вечните принципи на свободата равенството и братството, ще влияят все повече върху умовете и сърцата, независимо от съществуващите социално-икономически и политически идеологии и доктрини на неолиберализма, консерватизма или национализма с техните досадни позовавания на овехтелите, реакционни и ретроградни догми на „индивидуалността“, на конкуренцията, на глобализацията, етатизацията и „силните личности“.

Прогнозираният икономически крах не е изолиран колапс, а симптом на разложение на остарелите структури и на едно много по-широко движение към промени, обезпечаващи нови форми и методи на организация и функциониране на обществото, гарантиращи свободното и достойно съществуване на 99% от населението на земята, на които са омръзнали социалната несправедливост и неравенство, измамата и лъжливите обещания на политици и правителства, и които започват да завоюват улиците и площадите на градовете по целия свят, за да изразят своите общи възгледи и искания. •

Грегъри Пийбъл
(с кратки съкращения
и коментари)
Превод и редакция:
Г. Константинов

ТЯХНАТА ВОЙНА

Война и галавера

От телевизионния екран на една от многото скучни български телевизии неизвестен „бизнесмен“ нададе жален вой: *„ау, политиците не питат Бизнеса за съвети какво да правят!“*

Беше по повод на това, че „армията не знаела да маршрутува“ в контекста на „трябва ли да се присъединим към санкциите срещу Русия заради политиката ѝ към Украйна“.

Първото, което хрумва в отговор на този хленч е, че господният послъгва. Или че принадлежи към онази част от „бизнеса“, която е във от партийните (олигархични) обръчи от фирми, за които уж не се знае дали политическите ръководства ги контролират или обратното (за БСП обаче е ясно, че там партийност и бизнес са двете страни на монетата).

Та има правителствените укази, наред с депутатските закони не облажават бизнеса на всяка крачка? Инцидентът с „погването“ на станалите трън в очите на населението ЕРП-та е от една страна чисто (обичайно мръсно) издирване кой да опере пешкира, от друга – обичайната конкурентна борба между групировките – едната е имала подкрепа на държавната бюрокрация преди, сега няма, нейните протежета пречат на бизнеса на управляващите в момента. А и нали трябва да се покрият злоупотребите на НЕК, да се

хвърли изцяло вината върху някой, удобен и за политическа предизборна демагогия. Истината е, че и НЕК, и ЕРП, и цялата „пазарна икономика“ отдавна плаче за боклука.

Второто, относно санкциите. Господинът от телевизора се обоснова, че санкциите „все ни вредят“ – и Иракските (със загуба на борчовите на Садам), и Югославските, и сега руските ще ни вкарат в бяла... Прав е, но кому се падна най-голямата вреда? И кой спечели от тази вреда? Цял полк „бизнесмени“ се издигнаха към върховете именно благодарение на вредите от санкциите, държавата също не увехна, съкрати дребни служители, вдигна партийните субсидии и заплатите на средните и висши чиновници. Щетите паднаха върху остатъка от населението, т.е. мнозинството български граждани. Очевидно е, че приказките „мафията процъфтя“ внушават, че говорещият е „спечелил честно“ и костюма си за пет минимални работни заплати, и всичко останало, което е зад кадъра на предаването. Санкциите в миналото бяха решени от правителството, именно защото някому там бяха изгодни. Отказът от санкции срещу Русия с оправданието „ще ни навреди“ подозрително прилича на надигащата се подобна вълна в Германия, например. Но даже когато руският газ поевтня-

» » продължава на страница 12

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » продължава от страница 9

тивните норми на битието, но и от революционния гений и здравия смисъл на самия Бакунин. То има отношение към всяка историческа форма на обществено устройство, към всяка социално-правова система, макар и да възплачва идеално очакванията и указанията на даден момент, но само към него. Доколкото за Бакунин възходът на реалния човек от животинското към човешкото не е имал предели, за него не би могъл да съществува позитивен обществен строй, който би поставил точка на по-нататъшната еволюция на човешките общества. Бакунин никъде не е изразил това пряко. Борбата срещу властническия фанатизъм го завладява до такава степен, че той, реалистът, прекарал целия си живот като скиталец, не може да отдели време за разсъждение за „другите светове“, които ще възникнат върху развалините на държавите. Мисълта за невъзможния краен анархистически идеал обаче, мисълта за „перманентната революция“, по мое убеждение, е трябва-

ло да бъде естественият извод, произтичащ от общата философска концепция на Бакунин. В това още повече ни убеждават гумите, стоящи зад „всичко ще преобърна“, във фразата, приписана на Бакунин от Райхел: „пред вечността всичко е напразно и нищожно“. Твърде очевидно е, че тези гуми имат смисъл само ако „всичко ще преобърна“ визира нещо позитивно и историческо, което не постулира личността като метафизическо „Аз“. Ако Бакунин се опитваше да се утвърди в качеството си на извънвременна и извънпространствена субстанция, абсолютно независима и свободно твореща, то за нея естествено е трябвало да отпадне заплахата от „вечността“.

Перманентната революция не може да бъде тълкувана като непрекъснато отрицание, като отрицание заради самото отрицание. Революцията винаги съдържа в себе си градивен смисъл – не само в призивите и в лозунгите, но и в труда, в работата за укрепването на „новото“. То трябва да премине през стадия на приспособяването, на услугите, преди да бъде

отхвърлено на свой ред от процеса на перманентната революция в името на нови търсения. Теоретичното отрицание в сферата на мисълта и практическото отрицание в сферата на бунта настъпват тогава, когато завоеванията на революцията са встъпили в автоматичната фаза на своето битие, която ще завърши като фетиш.

Перманентният бунт на Бакунин е отрицание на „Царството Божие“ на земята – тази последна точка, в която толкова дълго е вярвала и продължава още да вярва социалистическата есхатология. Те обаче не са краткотрайно увлечение по вечната мания, неспособно да се спре за миг, за да си даде сметка за ставащото. Заг стихията на бушувачото в Бакунин отрицание, заг неговия разрушителен патос изследователите обикновено не могат да почувстват мощта на неговия градивен гений. Цялата Бакунинова философия на историята се свежда за него до две равнозначни положения: отрицание на животинското в човека и утвърждаване на човечното в него. В реалния живот двата постулата се

сливат в едно, понеже се взаимно се следват и неизменно обуславят. По такъв начин, във философско-историческата концепция на Бакунин отрицателният елемент е напълно уравновесен от положителния.

Крилатата фраза на Жул Елизар – псевдонимът под който през 1842 г. Бакунин публикува прочутата си статия „Реакцията в Германия“, – с която въпросната статия завършва: „Духът на разрушението е творчески дух“ или „Страстта да разрушаваш е творческа страст!“ и която мнозина тълкуват като универсално-абсолютната формула на отрицанието, е по същество формулата на културата, изразена с гениална лаконичност, която няма нищо общо нито с нихилистичната възискателност, нито с упоритостта на скептиците. Тази крилата фраза, превестник на бурята, разкрива превъзходно смисъла на бакунинското отрицание. Разрушението е присъщо и нежелано от творчеството. То има смисъл само дотолкова, доколкото е съпътствано от създаването. Върху това е поставен акцентът на крила-

тата фраза. Най-много може да се говори за равноправие на двете части на формулата и тя не трябва да се тълкува в смисъл, че Бакунин изобщо не е искал да строи и е черпил енергията си изключително от отрицанието.

Обратно, утвърдителният патос на Бакунин е могъщ, убедителен, радостен. Неговата свобода не е само бунт срещу робството, но и освобождение на новия свят. Никой социолог не е успял да покаже така необходимостта от „съществуването на второто“, както Бакунин. Неговото „революционно дело“ изисква не само разрушителни страсти, но и воля за създаване на ново общество: „отрицателната страст е абсолютно недостатъчна, за да се издигнем на висотата на революционното дело, но без нея последното е немислимо и невъзможно, защото не може да има революция без всеобхватно и страстно разрушаване – спасително и плодотворно разрушение, – защото само от него и чрез него се зараждат и възникват нови светове“. (I-90) •

АЛЕКСЕЙ БОРОВОЙ
(слегва)

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Анархизмът в Ракитово, Дорково и в рога ни

Наскоро в три броя на вестника написах за привърженици на анархизма в Чепинско. Припомних, че анархистите са антифашисти, че преди 9 септември 1944 година много от тях са нелегални, партизани, политзатворници.

След тази дата те възстановяват легалната си дейност. В началото на 1945 година организацията им наброява 11 000 членове в страната, а ежедневникът им „Работническа мисъл“ излиза в 33 000 екземпляра.

В края на март 1945 година дошла на власт БРП решава да бъдат забранени анархистическите организации.

На 16 декември 1948 година в страната са арестувани 1000 анархисти. От Чепинския край са шестима.

В предишните броеве писах за Милош Попов, Петър Лозанов, Васил Гугалов и Борис Попов. За двете двамата арестувани, както и за анархистите от Ракитово и Дорково, предлагам тези редове.

Преди 9 септември 1944 година в Ракитово е съществувала анархистическа група от около 15 души.

Анархист е бил Крум Урумов, участник в септемврийските събития от 1923 година в Брацигово, преселил се след това в Ракитово. Беше кротък и внимателен човек. Дълги години работи като

кинооператор в читалище „Будилник“. Мисля, че след време стана член на комунистическата партия и активен борец.

Такъв беше бай Петър Елкин. Добър, интелигентен, четящ, отворен към всичко прогресивно. Нашето и неговото семейство бяха особено близки. В края на живота си стана религиозен. Когато обаче в разговорите ни се споменаваха имената на Бакунин или Кропоткин, лицето му светваше и той се връщаше в предишното си време.

Синовете на бай Петър са обичани и уважавани от всички ракитовци като честни, добри, възпитани мъже и като добри цигулари.

Заради бомбардировките или пък заради преследването на евреите, в Ракитово се заселил Христо Таджер – Зъботехника. Живееше в крайната къща, в която по-късно работи скулпторът Владо Гиновски, а сега е ателие на художника Бранко Манушев. Общувах с бай Христо. Беше начетен мъж, гругарувал като младеж с Георги Димитров и с бъдещия патриарх Кирил. Имаше богата анархистическа литература. Подари ми „Взаимопомощта като фактор на еволюцията“ от П. Кропоткин. Брат му е писателят Витош Таджер, дъщеря му свиреше в софийската филхармония. Ис-

тинското му име беше Хаим. Замина за Израел.

На фронта е загинал един от най-убедените и теоретически подготвени анархисти на Ракитово – Иван Пенков. С такива убеждения е бил и Димитър Кошеджийски. Помня, че мама и татко ни водеха да го видим. Беше болен от туберкулоза. Умря млад.

В нашата махала живееха двама мъже, които също бяха свободомислещи – Стойчо Ковачев и Иван Михайлов. Някогашните деца от махалата, сега мъже, често си спомнят за бате Стойчо, който ще ги събере, ще им посвире на акордеон, ще им прожектира филмче, ще им покаже часовникова кула отвътре, ще им разкаже нещо. Благодарен човек.

След 9 септември 1944 година и особено след интернирането на моя баща, всички тези хора ограничиха общуванията помежду си, но живяха честно и тихо своя живот, без да оправдават насилията на новия режим.

При един разговор между родителите ми татко каза: „Марийко, от цялата ни група никой не се изложи, всички са свестни хора!“

С радост добавям – и децата им са свестни хора.

Борис Пенчев и Георги Зяпков останаха анархисти до края на живота си. Твърде

различни по характер, те запазиха приятелството си до последно. Милош (брат ми) и аз сме родени у Пенчеви, живели сме у тях. Леля Ветка и чичо Борис са кумове на мама и татко.

Чичо Борис беше сарач и обуцар. Тих и работлив, той се сприятеливаше с другите работници и те вероятно са се чудели защо за анархистите се говорят лоши гуми. Беше готов да помогне на всекиго с каквото може.

Общуваше с братя Попови от Чепино и често ходеше у тях да разговарят. На погребението му, пред множеството, разказах случай, свързан с него и неговото разбиране за приятелство и взаимопомощ:

Рано сутринта на 16 декември 1948 година в кръчмата на Владо, където мъжете на Ракитово обменяха информация за събитията и случките на чаша ракия, новината била арестуването на Зяпката. Един ракитовец се обади: „Изгоряха ми парите, кошто му дадох назаем“. И казал с колко лева е услужил на татко. Чичо Борис, въпреки материалните затруднения, със семейство от неработеща жена и две деца, намерил тези пари и ги върнал. Когато след лагерта татко отишъл да си върне борча, разбрал за жеста на Борис Пенчев.

Синът на чичо Борис живее в София, а дъщеря му се омъжи в Раднево. Георги Костадинов Зяпков, баща ни, е роден в Каменица на 9 март 1915 година. Дядо Костадин, беглец от Драмско, се жени за баба Мария от Каменица. Дядо е учил в Одринската семинария. В Ракитово се освободило място за певец в църквата. Семейството се преселва в Ракитово. След прогимназията татко е изпратен да учи в Пловдивската духовна семинария. На втората година дядо не можал да плати таксата на ученика. Наместникът на семинарията изключил татко и го оставил последната вечер да спи без завивки на нара. Божият служител не предпологал какъв противник на Бога създава в този момент.

Татко се записва в гимназията в Лъджене (днес квартал на Велинград). Там се изгражда като безвластник. Когато 25 години по-късно аз учех в същата гимназия и временно ми преподаваше неговата учителка мадам Кантарджиева, тя ме попита: *Est ce que George est toujours ennemi No. 1 de l'état?* (Георги още ли е враг № 1 на държавата?) И ми говори за татко с нескривана симпатия. „Той винаги носеше писмото под ризата си“ – ус-

» » продължава на страница 11

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Поуките от Испанската революция

» » » продължава от миналия брой

Факт е, че за революционерите, както и за правителството всички средства са позволени и оправдани, за да се постави цялата страна на бойна нога. При такива обстоятелства се претендира, че всички трябва да поддържат „каузата“, който не е склонен да го прави, съпротивлява се или не реагира според предписанията, бива наказван, удрян, унижаван или направо ликвидиран физически.

Хиляди членове на революционното движение заемат официални постове в държавните институции. Те заседават в народните трибунали или стават надзиратели и началства в затворите. Няма нито едно доказателство за техни възражения срещу присъдите, включително смъртните, прозвисяни от трибуналите. Пресата на CNT публикува тягостен списък на произнесените смъртни присъди и на екзекутираните без каквото и да е акцент на неогорбението. Напротив – всички коментари ги одобряват. „Нека служат за назидание“ – така Солдаридаг Обрера съобщава за екзекуцията на един бунтовнически водач на о-в Ме-

норка на 16 септември 1936 г. Може да се заключи, че пред поведението на CNT-FAI по отношение на легализирането на насилието през периода 1936-1939 г., нейните колаборационистки отклонения изглеждат незначителни. Насилието вече не е оръжие срещу военната атака на франкистките сили. То се превръща в оръжие на отмъщението (екзекуции на затворници „фашисти“), на сплашването (публични екзекуции на дезертъори), на превантивна заплаха („смъртни присъди за крадците“ – Солдаридаг Обрера от 17.9.1936). Без колебание ще кажем, че анархистът не може да оправдава екзекуцията на обезоръжени хора, каквито и да са техните престъпления. Екзекуцията на този, който отказва да убива или на този, който помага на „врага“, чрез сведения и т. н. е още по-малко оправдана. Ние считаме, че докато се води революционната борба, петата колона може да бъде ефикасно изолирана чрез задържане при възможно най-добрите условия. „Ще пазим живота на тези, които са отговорни за смъртта на стотици наши другари?“ – ще ни запитат испанските работници, които заедно с Гонцало и Репарац вяр-

ват във философията „Терор срещу терора“ или „Отмъщение, при това – отмъщение свирепо“, „Око за око, зъб за зъб“ на Хуан Пейро. Има само един отговор: Да.

Има много начини да се промени обществото. Един от тях е да се изтребят морално и физически всички, с които не сме съгласни; друг е да убедиш достатъчен брой хора в справедливостта на идеите. Между тези две крайности има множество варианти на първата, но ми се струва, че не може да има за втората. Така наречените „реалисти“ сред анархистите вярват, че компромисът е морално оправдан, ако дава добри резултати. Ако съдим обаче по „резултатите“ от историята на интернационалните движения на социалдемократи и сталинисти и тези, които постигнаха привържениците на аршиновата Платформа сред международното анархистическо движение или защитниците на политиката според „обстоятелствата“ на испанските CNT-FAI, можем да извлечем само едно заключение: там, където средствата са авторитарни, то и целите на бъдещото реално или мечтано общество ще бъдат авторитарни и никога няма да

се стигне до Свободното общество. От насилието като средство се ражда насилие; от култа към личността като средство се раждат диктаторите – големи или малки; от правителството, дори при колаборацията на социалисти и анархисти, се ражда още „повече правителство“. От друга страна, сигурно ли е, че от свободата като средство ще се роди повече свобода и може би свободното общество? На тези, които ще кажат, че това ни обрича на една стерилна политика и на затваряне в „кулата от слонова кост“, ще отговорим, че техният реализъм и „политика, съобразяваща се със обстоятелствата“, води неизбежно към катастрофата. Ние мислим, че има нещо по-реално, по-положително и по-революционно в съпротивата срещу войната, отколкото участието в нея; че е по-хуманно и по-революционно да защитаваш правото на живот, отколкото да подкрепяш трибунала, който има легалната власт да разстрелва; че е по-реалистично да говориш на хората, като живееш сред тях, отколкото да седнеш в министерските кресла, че за да се отиде по-далече, е по-добре да се влияе на умовете

чрез разискване, отколкото да ги моделираш посредством наказанията. И накрая, по-важно от всичко е човешкото достоинство, уважаването на себеподобните и на самите себе си. Има определени неща, които никога не може да извърши, без да престане да бъде човек. Поради тази причина като анархисти ние приемаме ограниченията, които се налагат от действителното, която бихме искали да извършим, защото, както казва старият френски анархист Себастиан Фор:

„Не знам дали винаги можем да правим онова, което трябва, но знам много добре, че има неща, които никога не трябва да правим“.

Това е урокът на Испанската революция за утрешните въстания. •

Бележка на преводача:

Истинските уроци от Испанската революция са:

1) „Влизането“ в правителството е оправдано само в един случай: ако отиваме там, за да го разстреляме и

2) След това, никога да не спираме започналата Социална революция на полупът, каквото ще да става! •

Г. Константинов

НИКОИ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Анархизмът в Ракитово, Дорково и в рога ни

» » » продължава от страница 10

михнато и пак на френски ми каза тя.

Да, татко го последно останан враг № 1 на държавата. До последно обичаше работниците, бедните, онеправданите. Интересуваше се от работата на Общината, на Кооперацията.

Комунистическите първенци знаеха, че е антифашист, че е затварян и бит в полицията в Пещера преди 9 септември 1944 година, че е бил делегат на Национална конференция на ФАКБ.

С мама си спомнях като за нещо естествено за случая в Гърция, където той е бил запас, заедно с други ракитовци. С Ангел Марин се виждали ежедневно. Един ден, когато Ангел бил в отпусък в Ракитово, в казармата го потърсили агенти за разпит. Татко си издействал три дни отпусък, скришом дошъл в Ракитово, предупредил го и се върнал.

След четири години на Ангел Марин се наложило да го посочи като най-активния анархист от Ракитово, след което качиха татко в каминетката и той премина през душегубката-концлагер Богданов дол.

Младият Георги Зяпков четял много, самообразовал се, играл като самодеец в читалище „Будилник“, с кое-

то спечелил вниманието на мама.

През 1947 година родителите ни започнаха да правят къща, следващата година завършиха две стаи. Пред тази къща на Бърдо спира каминетката на 16 декември 1948 година. Бил е кучешки стуг. Мама се държеше твърдо. Казваше ни, че той ще си дойде. Още в следващите дни нямаше какво да ядем. Отидохме в Дорково при баба и дядо. Оттам вече беше арестуван братът на мама, вуйчо Боян.

Друга тема са дивотиите и жестокостите в лагера. Ще разкажа само един случай, който говори за смелостта, активността и твърдостта на Георги Зяпков и за павлиморозовщината на управниците на Дорково.

От тежкото претоварване в мината на концлагера вуйчо Боян заболя. Не го лекуват, липсва храна, не разрешават писма. Татко изпрати писмо, в което пише, че Боян е тежко болен и съветва баба и дядо да се обърнат за помощ към Михал Ковачев, който е първенецът на Дорково и е роднина на Боян. Христо Статев, болшевик като Ковачев и първи братовчед на Боян, взел писмото от наивните баба и дядо, върнали го в лагера, където началникът на лагера, капитан Гершанов, пребил жес-

„Ако ме издадеш,
рано или късно ще
ти отмъстим, а аз
няма да те изкажа,
дори да ме режат на
парчета“.

токо татко, за да каже как е изнесено писмото. Татко не казал и 3-4 дни берял гуша на плаца. А за да тръгне писмото, татко се обърнал към един от милиционерите-пазачи: „Пусни това писмо. Ако ме издадеш, рано или късно ще ти отмъстим, а аз няма да те изкажа, дори да ме режат на парчета.“

Милиционерът пунал писмото, татко не го издал.

Вуйчо е преместен фатално късно в Пернишката затворническа болница, където наскоро умира.

За побоя над татко ми разказа Борис Попов. Пак той, пред други анархисти, ми разказа и следното:

Преди да прехвърлят лагеристите в Белене се пунал слух, че ще ги карат в Сибир. А който се откаже от идеите си с писмена декларация, ще го освободят. Чепинската група в лагера решила

да пробват с един от тях, който е най-твърд. Избрали татко. Затова той си дойде по-рано от другите – в началото на 1950 година.

Върна се от лагера с един турчин – Салих Осман Кантар. Той емигрирал в България. Вкарал го в лагера. Там се спрятелили с татко. Освобождават ги в един ден, Сали няма къде да отиде. Татко го доведе у нас. Милош, аз и той спяхме една година на едно легло, после татко му помогна да си направи малка къща.

Славчо Гаралов, партийният големец на Ракитово, извикал бате Сали и му казал: „Няма да общуваш с Георги Зяпков! Той е лош човек.“ „Бай Георги Зяпков е най-добрият човек на света!“ – бил отговорът

ДС не забравя подписаната декларация. Започва страшен тормоз, който криеха от нас, децата. Вдигат татко среднощ, изкарват го извън селото, щракат с автомати, заплашват... Получи инфаркт. Животът му заприлича на кандило, което всеки момент можеше да угасне. Нямахме храна, нямаше пари за лекарства. Но взаимопомощта не е измислена от анархистите. Тя си е човешка черта. И други я практикуват. У нас много често започна да удва доктор Насков. Не взе-

маше пари, дори носеше лекарства. Лесовдът Тодоров назначи татко на работа, пускаха му болнични... По-късно разбрахме, че бащата на доктор Насков също е бил в лагер заради убежденията си като земеделец.

Милош и аз, той в четвърто, аз във второ отделение, работехме каквото можем. Пасяхме чужди волове, прасета, ходехме за дърва с магара.

Веднъж горският Митьо Благоев ни видя в гората. Бяхме натоварили на магаращата сухи клечки. Горският ни навика, накара ни да разтоварим клечките и ни взе топора.

Върнахме се и виновно разказахме на татко защо сме без дърва. Той лежеше. Докторът му казваше да не мърда. Погледна към мама и прошепуна: „Вместо да им помогне, този копой ще ги плаши!“

После станал, взел туба с газ, отишъл в двора на горския, оставил върху тубата кутия кибрит, минал през кръчмата, където бил братът на горския. „Кажу на брат ти, че съм му оставил хабер до плевнята, друг път ще го довърша.“

Вечерта горският донесе гва топора и разтреперан поиска извинение. •

К. Зяпков
kzyarkov@abv.bg
(следва)

ТЯХНАТА ВОЙНА

Война и галавера

» » продължава от страница 9

ваше, на сметките на крайния потребител това не влияеше никак. А самата логика „търпим загуби“ е късогледа и тесногърба. Страната е зависима от Русия, без мерки за откъсване от тази зависимост всичко така ще си остане. Но и да настъпи откъсване, ще последва робско прилепване към друг Голям брат. Светът е взаимно зависим. Взаимната зависимост при капитализма никога не е „партньорска“, винаги в смисъл „слуга – господар“. Българските държавници не умеят да мислят над категорията на слугинажа. Но и да умея, да осъществяваха – няма разлика за обикновения работник кой именно ще го яхва. Дрънканиците, че ако го пришпорва „снародник“ уж „няма да боли“, са пълни глупости.

Трето, армията. Важно ли е да може да марширува по паради – риторичен въпрос. Светската винаги яко беше крак на плаца... и яде бой в Афганистан. Руската също може – яде бой в Чечения, постигна „победа“ единствено с цената на масово унищожение на населението и сгелка с една от фракци-

ите на чеченската съпротива, като избра най-бандитската, най-свирепата, най-продажна, най-алчната.

Армията на теория „защитава“ народа от външни врагове. Врагове обаче се създават от политиците. Създават се от бизнеса. Конкуренцията между олигархията изисква скарване на народите, след което армията вече „има смисъл“.

Но може ли да защитава? Украинската армия не сколаса дори сама да се защити. Българската, нека и в НАТО, изобщо не е по-читава от украинската. Много по-ефективна е самозащитата на целия народ, когато той е въоръжен. Такава страна трудно се навиват да я нападнат – Швейцария стана една от световните банки именно защото никога не иска да плати високата цена за нейното превземане. Нашенски тамошни гурбетчи свиват рамене, описват средния швейцарец като неотличим от повечето софийски шопи.

Обаче моделът „въоръжен народ“ никога не се споменава от „представителите на бизнеса“, загрижени за армията, за вредата от санкциите, за

това, че „властта не ги слуша“. По простата причина, че въоръженият народ наистина няма да слуша нито тях, нито политиците, защото ще установи пряк обществен контрол върху производството и разпределението, ще създаде органи за пак пряко самоуправление, при което правителство и парламент стават излишни. И ще го направи не от нещо друго, а от здрав смисъл, че не е изгодно да се самоизбива (всички имат пушки, не само ченгета и частни мутри), изгодно е да се позажда със себе си и съседите. И, разбира се, въоръженият народ ще се излекува от заблудата, че „свестните политици всичко ще оправят, само да ги намерим и изберем“, по простата причина, че дълго търсене падна, 60 века търсене без никакъв резултат, ако изключим митовите и легендите, които по определение са... митове и легенди.

Така че е крайно време да се направи верният извод, че „свестни политици няма“. За „свестни работодатели“ вече би трябвало да е съвсем ясно от прекия личен опит. •

Шаркан

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

Сочи народът, и пот от чело кървав се лее над камък гробен; кръстът е забит във живо тело, ржда разяда гложани кости, смок е засмукал живот народен, смучат го наши и чужди гости!

- На 02.06.1876 г. е убит българският поет, публицист, анархист и революционер Христо Ботев.
- На 03.06.1966 г. умира безвластникът Атанас Герчев Дедяков.
- На 06.06.1919 г. в гр. Бургас под редакцията на Марко Борзуков излиза анархистическият вестник „Комуна“.
- На 08.06.1908 г. във Ферзан (Мала Азия) на 18 годишна възраст умира Милан Арсов, участник в Солунските атентати.
- На 12.06.1856 г. в гр. Лерин (Македония) е роден анархистът Спиридон (Спиро) Константинов Гулапчев, идеолог на „сиромасомилството“ в България.
- На 14.06.1872 г. в гр. Иркутск (Русия) е роден безвластникът Юлий Цезар Розентал, създател и организатор на първите анархистически кръжоци в България.
- На 14.06.2002 г. в гр. Пловдив умира анархистът Христо Ганчев Бойчев,

- член на секретариата на ФАБ и сътрудник на вестник „Свободна мисъл“.
- От 15.06 до 17.06.1919 г. в София се провежда Първата национална анархистическа конференция, на която е учредена Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ).
- На 20.06.1925 г. край село Белци (Ихтиманско) е убит анархистът Васил Бонев Икономов.
- На 22.06.1896 г. е екзекутиран френският безвластник Равашол.
- На 25.06.1856 г. умира немският философ и анархист Йохан Гаспар Шмидт (Макс Щирнер), автор на книгата „Единственият и неговата собственост“.
- На 27.06.1952 г. край с. Чулугово (Благоевградско) е убит от болшевишките милиционери поетът-анархист Кръстьо Хаджиливанов.
- На 28.06.1936 г. умира анархистът Александър Беркман.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател 10 лв
2. Антон Николов, Франция 250 лв
3. Георги Константинов, София 200 лв
4. Иван Д. Иванов, Стара Загора 26 лв
5. Александър Наков, Перник 10 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2014 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

радиопредаване за свободен живот

ера
радиопредаване за свободен живот
era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „мамки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •